

๑

แสงแดดที่ค่อนข้างแรงส่องผ่านผ้าม่านสีอ่อนเข้ามาในห้องนอนกว้าง ตกกระทบลงบนเฟอร์นิเจอร์ส่วนใหญ่ที่ถูกออกแบบมาให้เข้าชุดกันราวกับห้องของเจ้าหญิงในเทพนิยาย ข้าวของเกือบทุกชิ้นเป็นสีชมพูและสีโทนพาสเทล เผยให้เห็นรสนิยมนที่หวานจนเกือบเลียนของเจ้าของห้อง

หญิงสาวร่างบางที่ยังหลับสนิทนอนขดตัวอยู่ใต้ผ้าห่มผืนหนา ผมยวสลดยกระจัดกระจายไปทั่วหมอนใบใหญ่ รอบๆ ตัวนั้นมีหมอนอีกหลายสิบใบที่กระจายไปรอบทิศ บางส่วนก็ตกจากเตียงขนาดคิงไซส์สีขาวนวล เพราะการนอนดิ้นของเจ้าตัว เมื่อแสงแดดเริ่มส่องใบหน้าจนทนนอนต่อไม่ไหว หญิงสาวจึงค่อยๆ ลืมตาขึ้นแล้วกะพริบถี่ๆ เพื่อปรับสายตาให้คุ้นชินกับความสว่างของเช้าวันใหม่...แต่ด้วยนิสัยขี้เซา แสงแดดแค่นี้ไม่มีทางทำอะไรเธอได้อย่างแน่นอน

สุริยวัสสาพลิกตัวนอนคว่ำ เตรียมจะกลับสู่ห้วงนิทราอีกครั้งถ้าไม่มีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นก่อน ในคราวแรกมือบางคว่ำมากดปิดโดยอัตโนมัติ แต่เมื่อปลายสายโทร. กลับมาอีกรอบอย่างต่อเนื่อง เธอจึงกระซอกสนมาร์ตโฟน

รุ่นใหม่ล่าสุดออกมาจากสายชาร์อย่างไม่สบอารมณ์ ก่อนจะรับสายด้วยเสียงจ้วเจีย

“อืม” สุริวัสสารถอกเสียงลงไปอย่างหงุดหงิด...ใครโทร. มานะ ไม่รู้หรือไม่ว่าเธออนุญาตให้ติดต่อได้หลังเที่ยงวันเท่านั้น คอยดูนะ ถ้าไม่ใช่เรื่องด่วนจริงๆ แม่จะวินให้หน้าหงายไปเลย

“อืม? อืมอะไรครับ”

น้ำเสียงเข้มอันเป็นเอกลักษณ์นั้นทำให้หญิงสาวตั้งตัวขึ้นมาหนึ่งบนเตียงโดยอัตโนมัติ มีอีกข้างรีบเสยผมลวกๆ แล้วขยี้ตาก่อนจะพุ่งไปที่หน้าจอโทรศัพท์

รุจน์รวิน...ชื่อที่ปรากฏอยู่ทำให้หญิงสาวรีบกระแอมพลาถนไปตุนาฬิกา เมื่อเห็นว่าเข็มสั้นกำลังจะเดินไปถึงเลขสิบเอ็ด ร่างบางในชุดนอนกรุยกรายก็รีบกระโดดลงจากเตียงราวกับติดสปริง ก่อนจะวิ่งตรงเข้าห้องน้ำจนเกือบสะดุดชายชุดนอนตัวเอง

“สวัสดีค่ะ คุณรุจน์ อยู่ไหนแล้วคะ” เสียงหวานถูกปรับให้ฟังดูสดชื่นที่สุดขณะที่บีบยาสีฟันพร้อมแปรงฟันหลังชายหนุ่มวางสาย ไม่อยากให้เขารู้ว่าเพิ่งตื่นเมื่อไม่กี่วินาทีก่อน

“ผมถึงหน้าหมู่บ้านแล้ว เดี่ยวออกมารอข้างหน้าบ้านเลย ผมไม่อยากจอตรอนาน”

เสียงกุกกักเบาๆ ดังมาจากปลายสาย...เขาคงกำลังแลกบัตร์เข้าหมู่บ้าน

ไต่ยืนเพียงเท่านั้น หญิงสาวก็ยิ่งลนลานเปลอทโทรศัพท์ตกลงบนพื้นห้องน้ำ เมื่อเห็นว่าอีกห้านาทีจะถึงเวลานัด เธอรีบกับสบถออกมาเบาๆ นึกโกรธตัวเองที่เมื่อคืนนอนดูซีรีส์ย้อนหลังจนตึกตื่น สุริวัสสาทิ้งโทรศัพท์มือถือไว้แบบนั้นด้วยความเร่งรีบ เธอแทบจะกระโจนเข้าไปในห้องอาบน้ำจัดการธุระส่วนตัวพลางตะโกนเข้าไปในโทรศัพท์

“เดี๋ยวคุณรอประมาณสิบนาทีนะคะ คือ...คือฉันมีงานด่วนเข้า ต้อง

เคลียร์งานแป๊บหนึ่ง” หัวสมองของเธอยังทำงานได้ไม่เต็มที่ ทั้งนอนไม่พอ ทั้งเพิ่งตื่น ไม่อย่างนั้นข้ออ้างคงสมเหตุสมผลกว่านี้

สุริวัสสารีบจนไม่ได้วางสาย ดังนั้นเสียงเปิดปิดประตูและเสียงโครมครามจึงทำให้รุจน์รวินเดาได้ไม่ยากว่าเหตุการณ์จริงเป็นอย่างไร...ชายหนุ่มกอดตัดสาย แคว้นแรกที่นัดกัน สุริวัสสายังไร้ความรับผิดชอบขนาดนี้ เขาไม่เอายากคิดเลยว่าต่อไปจะเจอเรื่องปวดหัวอีกมากแค่ไหน

รุจน์รวินจอตระตือประตูใจหน้าประตูใหญ่ หลังจากกอดกั๊วไม่นานหญิงแม่บ้านวัยกลางคนก็ออกมาต้อนรับแล้วพาเขาเข้าไปรอด้านใน...บ้านของสุริวัสสาถือว่าใหญ่เกินไปสำหรับการอยู่คนเดียว รสนิยมของเจ้าของบ้านนั้นชัดเจนมาก ตั้งแต่ทางเข้าบ้าน สวนเล็กๆ และโถงบ้านจนเลยมาถึงห้องรับแขก ของตกแต่งบ้านและเฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นทำให้เขารู้สึกเหมือนกำลังเดินเข้าบ้านตุ๊กตาสีหวานที่ถูกขยายให้กลายเป็นบ้านคนจริงๆ ทุกมุมที่มองไป อย่างน้อยต้องเจอดอกไม้สีขาวในแจกันเล็กๆ ผ้าลูกไม้ หรือไม้เท้าของตกแต่งที่เขาเองก็ไม่เข้าใจว่ามันมีประโยชน์อะไร นอกจากความสวยงามที่ค่อนข้างแพงๆ สำหรับตน เมื่อสำรวจได้สักพักชายหนุ่มจึงเดินกลับไปนั่งที่โซฟาสีขาวนวล หยิบแก้วน้ำเย็นบนโต๊ะขึ้นมาดื่มเพื่อระงับความหงุดหงิดที่เริ่มคุกรุ่นในใจ

หลังจากแม่บ้านขึ้นมารายงานว่ารุจน์รวินนั่งรออยู่ข้างล่าง สุริวัสสาก็มาถึงขั้นตอนสุดท้ายก่อนการออกจากห้องในหลายๆ วัน นั่นคือการหมุนตัวหน้ากระจกบานใหญ่เพื่อสำรวจดูความเรียบร้อยของตน เมื่อมั่นใจในชุดเดรสลำลองสีแดงสดแล้ว เธอก็คว้ากระเป๋าถือราคาหกหลักใบโปรด วิ่งลงบันไดชนิดที่ว่าขาทั้งสองข้างแทบจะพันกัน แต่แล้วก็ต้องเบิกตากว้างเมื่อเห็นร่างสูงยืนเอามือล้วงกระเป๋าอยู่ ซ้ำยังจ้องเธอด้วยสายตาดำจับผิด เพียงเท่านั้นจากท่าที่เร่ร่อนก็เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว ร่างบางยึดตัวขึ้น เซ็ดหน้าแล้วค่อยๆ เดินลงบันไดสามขั้นสุดท้ายลงมา ด้วยมาดนางพญาหงส์ที่ได้เห็นบ่อยๆ เวลาออกงาน

รุจณ์รวินสายหน้าเบาๆ รอฟังคำขอโทษจากสุริวัสสา แต่แล้วก็ ผิดคาดเมื่อเธอกลับยิ้มให้เหมือนมันเป็นเรื่องปกติเสียเต็มประดาที่เขาต้อง มาเสียเวลานั่งรอเกือบหนึ่งชั่วโมง นี่อาจเป็นเรื่องปกติของพวกเขาคนดัง แต่ แน่นอนว่าไม่ใช่สำหรับนักธุรกิจอสังหาริมทรัพย์แบบเขาที่รู้สึกว่าการที่นั่น มีค่ายิ่งกว่าทอง

จะว่าไป ถ้าตัดอคติที่เขามีต่อเธอออก ชายหนุ่มก็ไม่แปลกใจเลยว่า ทำไมหญิงสาวตรงหน้าถึงเป็นผู้มีหน้ามีตาในแวดวงสังคม ด้วยรูปลักษณ์ ภายนอกที่ดูสวยสง่า บุคลิกภาพดี และเป็นต่อด้วยทุนที่รุ่งโร่ง ใบหน้า รูปไข่รับกับคิ้วโค้ง ดวงตาโตทั้งคู่ถูกเขียนให้เฉี่ยวคม นัยน์ตาสีเข้มของเธอ เต็มไปด้วยความมั่นใจ ไหลลงมาก็ปากนิตจมุ๊กหน้อย ผมสีดำหนายาวเลยป้า ถูกตัดเป็นลอนใหญ่ที่สะบัดไปมาตามการเคลื่อนไหวของเจ้าตัว ผิววอล สีแทนอ่อนนั้นทำให้เธอยิ่งดูน่าค้นหา มากกว่าความสวยแบบพิมพ์นิยมที่เขา กลับคิดว่ามันจี๊ดซี้ดและไม่มีความดึงดูดเอาเสียเลย

สุริวัสสาส่งยิ้มหวานนำทัพไปก่อน เธอค่อนข้างมั่นใจในเสน่ห์ของตน แต่เมื่อได้เห็นคนตรงหน้ายื่นหน้าบูด เธอจึงแก้งทำไม่รู้ไม่ชี้ เดินไปหยิบ อาหารเข้าในครัวที่แม่บ้านทำใส่กล่องเอาไว้ให้ตามที่เธอลัง จะว่าไปวันนี้เขาก็ มาด้วยลุลลาลองแบบที่ไม่ค่อยมีใครได้เห็นบ่อยนัก ซึ่งเธอคิดว่ามันกลับ ทำให้ชายหนุ่มดูมีเสน่ห์ขึ้นมามากกว่าตอนที่เขาใส่เสื้อเชิ้ตกับสูทเป็นไหนๆ ยิ่งวันนี้เขาไม่ได้เซตผมแบบปกติจึงค่อยดูเป็นคนสบายๆ ขึ้นมาหน่อย

“กระเป๋าลือผ้าละครับเจ้าหญิง” น้าเสียงเข้มนั้นออกแนวประชดเสีย มากกว่า

“อ้อ อยู่ข้างบนได้ข้างบนละ จะรบกวนไปไหมถ้าจะฝากคุณยกลงมา เอ๊ะ แต่ไม่เป็นไรละ ฉันแกรงใจ เตียวให้พี่บุคย์ขึ้นไปยกลงมาก็ได้” สุริวัสสา แก้งพูดเสียงหวาน รู้ทันว่าเขาไม่มีทางยอมให้ผู้หญิงเดินยกของขึ้นลงแน่ๆ ถึงจะเป็นแม่บ้านของเธอก็เถอะ

และแล้วก็ขึ้นไปตามคาด เมื่อหญิงสาวเดินออกมาจากในครัวพร้อม

แก้วกาแฟร้อน เธอก็เห็นร่างสูงเดินลงมาจากบันไดพร้อมกระเป๋าเดินทาง สีชมพูสดสองใบใหญ่ด้วยสีหน้าอกบุญไม่รับ สุริวัสสาแอบเห็นเขามีอาการ หอบเล็กน้อยเมื่อกระแทกกิ่งโยนกระเป๋าของเธอลงกับพื้นบ้านอย่างไม่ยุติ

“นี่คุณ วางเบาๆ หน่อยสิ สองใบนี้เกือบสองแสนนะ” เจ้าของกระเป๋าปรี๊ดเข้ามาถอดกระเป๋าตัวเองไว้ แล้วมองมาด้วยสายตาเอาเรื่องราวกับว่าเขาเพิ่งรังเกียจหรือไม่ว่าใครซำไรทางลู้

“สองแสน? แคะกระเป๋าเนี่ยละสองแสน กระจิบประหมขขนาดนี้ เอาขึ้นหิ้งเลยไหมคุณ” รุจน์รวินกลอกตาทันทีที่เห็นท่าทางคนตรงหน้า

สุริวัสสาหรีตาลงนิดหน่อย รู้สึกเจ็บแทน ‘ลูกรัก’ ที่ถูกเขาโยนอย่างไม่มีความทะนุถนอมเลยสักนิด

“นี่ แล้วในสัญญาของเรา คุณกลับบ้านได้ทุกวันอาทิตย์นะ นี่เอาเสื้อผ้าไปเหมือนจะไปอยู่เป็นปี เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า หรือนี่กว่าจะไปแพชั่นวิก”

“ก็นี่แหละค่ะ สำหรับอาทิตย์เดียว แปกตรงไหน” สุริวัสสาลุกขึ้นยืน หันไปหยิบแก้วกาแฟมาจิบซำๆ ยิ้มตาใส ตั้งใจรวนคนตรงหน้า

“เสื้อผ้าสำหรับอาทิตย์เดียว?” ดวงตาคมมองกวาดไปยังกระเป๋าเดินทางด้วยสายตาเหมือนกำลังมองของประหลาด “แบกอะไรไปเยอะเยอะ บ้านผมก็อยู่ในกรุงเทพฯ เนี่ยแหละคุณ รู้หรือยังว่าน้ำไฟเข้าถึง นี่ถ้าไม่บอกว่าเสื้อผ้า คงนึกว่าแบกกระเป๋าหิน”

ท้ายประโยคทำให้คนที่กำลังยิ้มตาใสส่งค้อนวงโตไปให้จนหน้าคว่ำ

“ก็ฉันเป็นคนมีหน้ามีตาในสังคม ให้ใส่เสื้อยืดกางเกงขาสั้นซำๆ ไม่ได้หรอก เดี่ยวหนักข่าวมมาเจอ ถ่ายรูปไปลงก็แยสิ”

“ใครมันจะมาถ่ายคุณ” เขาพึมพำกับตัวเอง นึกซันที่เจ้าตัวไม่ได้ยิน ไม่อย่างนั้นคงได้แว๊ดขึ้นมาอีกชุดใหญ่ “แล้วผมได้บอกหรือเปล่าว่าเดี๋ยวเราจะตรงไปบ้านผมเลย ไม่ได้แะะที่ไหน” รุจน์รวินงเงิใจมองชุดที่เธอกำลังใส่อยู่

“บอกแล้วค่ะ ทำไมคะ นี่ชุดอยู่บ้านของฉัน” หญิงสาวก้มลงมอง เตรสสีแดงสดของตนบ้างอย่างภูมิใจ

รุจณ์รวินทำท่าจะพูดอะไรสักอย่างต่อ แต่แล้วก็สุดหายใจเข้าลึกคล้ายพยายามระงับอารมณ์เต็มที่ เขาไม่เข้าใจเลยว่านิสัยของคนตรงหน้านั้นทำให้เธอโด่งดังในแวดวงสังคมได้อย่างไร...ไม่สิ อย่าว่าแต่แวดวงสังคมเลย เขาควรจะถามว่าคนรอบตัวของเธอทนได้อย่างไรมากกว่า...ไม่รู้จักสำนักผิดยังไม่พอ ยังจะรวนแถมยัง ‘เยอะ’ กว่าใครๆ ที่เขาเคยเจอมา

“สงสัยจะไม่อยากเจอว่าที่คู่มั่นตัวเองอีกแล้วละมัง” เสียงเข้มพูดเรื่อยๆ แต่แค่ฟังดูก็รู้ว่าเขาเริ่มอดทนไม่ไหว ที่เห็นสุริวัสสาเย็นจับกาแพไปเรื่อยๆ แบบไม่ทุกข์ร้อน

เพียงเท่านั้น มือบางก็วางแก้วกาแฟลงอย่างรวดเร็วจนแทบจะกลายเป็นกระแทก แล้วหยิบกระเป๋าถือใบโปรด เดินนำออกไปหน้าบ้าน ปล่อยให้ชายหนุ่มเดินตามมาพร้อมกระเป๋าเดินทาง ซึ่งหน้าที่ยกกระเป๋ากลายเป็นของเขาโดยปริยาย

‘เจอฤทธิ์ฉันแค่นี้ยังกัดฟันกรอดขนาดนั้น คอยดูเถอะคุณรุจณ์ ฉันจะทำให้คุณไถ่ฉันออกจากบ้านแทบไม่ทัน อย่าให้ฉันรู้เขี้ยวนะว่าวิชัยหายไปไหน’ สุริวัสสาคิดอย่างไม่สบอารมณ์ เปิดประตูเข้าไปนั่งในรถคันหรู ขาเรียวยกขึ้นไขว่ห้างตามความเคยชิน รอเจ้าของรถนำสัมภาระของเธอไปไว้หลังรถ

หลังจากชายหนุ่มเข้ามานั่งแล้วเริ่มออกรถ บรรยากาศเงียบสนิทก็ทำให้สุริวัสสาอึดอัดอยู่บ้างจนต้องเสมือออกไปข้างนอกหน้าต่าง ลักพักจึงแอบสำรวจคนขับใกล้ๆ ระหว่างที่เขามองตรงไปยังถนนด้านหน้า เธอเคยเจอหนุ่มเนื้อหอมอย่างรุจณ์รวินมามาก แต่ในคราวนี้เธอกลับรู้สึกไม่เหมือนกัน เพราะนอกจากเสน่ห์ที่เขามีจนเหลือล้นแล้ว ดวงตาเข้มของเขายังดูเด็ดขาดและมีอำนาจ แถมยังซ่อนความเจ้าชู้ไว้ลึกๆ ผมของเขาตัดสั้นพร้อมเซตตามสมัยนิยม ใบหน้าคมได้รูปปรับกับจมูกโด่ง ส่วนคิ้วเข้มนั้นดึงดูดให้

เจ้าตัวคูมีเสน่ห์มากกว่าเดิม...เธอไล่สายตาเรื่อยลงมาจนหยุดอยู่ที่ริมฝีปาก
ที่เฝ้มเป็นเส้นตรงของเขาลึกลับ

“มองขนาดนั้น สงสัยอะไรถามผมได้นะ”

ไต้ยืนชนั้นเธอก็รีบละสายตา ทำเป็นมองข้างหน้า เมื่อเห็นว่าเขา
ไม่ได้พูดอะไรอีก หญิงสาวจึงเริ่มเปิดกล่องข้าวกินบนรถ ข้างในเป็นขนมปัง
ทาแยมสองแผ่น

“จะกินอะไรขอเจ้าของรถหรือยัง” น้ำเสียงเข้มท้วนขึ้นเล็กน้อย

“สัญญาว่าไม่ทำหกหรือก่ะ ปกติฉันขับรถไป ก็กินข้าวไป แต่งหน้า
ไป ไม่เห็นจะมีปัญหาอะไร เวลาคนกรุงเทพฯ มันน้อย บางเรื่องก็ต้อง
ประหยัดเวลา”

“มันน้อยเพราะคุณบริหารไม่เป็นนะสิ อย่างเมื่อเช้า”

ก่อนที่ชายหนุ่มจะพูดจบ หญิงสาวก็แทรกขึ้นมา

“คุณช่วยอธิบายคร่าวๆ เรื่องคนที่บ้านคุณหน่อยได้ไหม แล้วหน้าที่
ของฉันต้องทำอะไรบ้าง” สุริวัสสาารู้ดีว่าหากพูดเรื่อง ‘สนธิสัญญา’ ระหว่าง
เธอกับเขา ชายหนุ่มจะต้องรีบตรงเข้าประเด็น และลืมความผิดของเธอเมื่อ
เข้าไปชั่วขณะอย่างแน่นอน

ก่อนที่รุจน์รวินจะเริ่มเข้าเรื่อง สุริวัสสาก็แอบกลอกตาด้วยความ
เมื่อหน่าย แคว้นแรกเธอกับเขายังตั้งใส่กันขนาดนี้ ไม่อยากจะทำใจเลยว่าวัน
ต่อๆ ไป ทั้งเจอหน้ากัน ทั้งอยู่บ้านเดียวกัน เธอจะต้องเจอกับปัญหาอีก
มากมายขนาดไหน ไทน์ยังจะปัญหาต่างๆ ที่เธอต้องเข้าไปสะสางอีก แม้
ตอนนี้ยังรู้จักกันไม่ดีพอ แต่เธอก็สัมผัสได้ว่าผู้ชายคนนี้ไม่ธรรมดา
นอกจากจะปากจัด ฉลาดและรู้ทันเธอแล้ว เขายังเป็นนักจับผิดที่หาตัวจับ
ยากอีกด้วย

สุริวัสสาหลบถอนหายใจเบาๆ พลังนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์เมื่อ
สามอาทิตย์ก่อนแล้วอยากจะทำหัวใจกระจะกรอให้รู้แล้วรู้รอด ถ้าวันนั้น
ดิ้นหนีไม่สะเพราะใจร้อนจนความแตก ชีวิตดาวค้างฟ้าของเธอก็คงไม่พลิก

หน้ามือเป็นหลังมือ ตกเป็นลูกไก่ในกำมือของรุจณ์รวินแบบนี้หรือ

สามอาทิตย์ก่อน

ร่างบางในชุดเกาะอกราตริยาวสีเข้มพราวระยับกำลังนั่งแต่งหน้าอยู่ในห้องเสื้อผ้า ซึ่งถูกแบ่งออกมาเป็นสัดส่วนจากห้องนอนเพื่อการแต่งตัว และแต่งหน้าทำผมโดยเฉพาะ รอบกายของเธอรายล้อมไปด้วยกระจกเล็กใหญ่หลายบาน ด้านหน้าเป็นโต๊ะเครื่องแป้งขนาดใหญ่ซึ่งมีเครื่องสำอางกว่าร้อยชนิดวางเรียงกันเป็นระเบียบ กระจกและไฟรอบๆ นั้นถูกออกแบบมาอย่างมืออาชีพให้ส่องมาที่เจ้าตัว

ใบหน้าหวานหันซ้ายขวาให้กระจกอยู่หลายที เมื่อแน่ใจว่าทุกอย่างเรียบร้อย เธอจึงพยักหน้าเป็นเชิงอนุญาตให้สไตลิสต์ส่วนตัวออกไปจากห้องได้

มือบางเริ่มทาลิปสติกสีแดงสดอย่างประณีตเป็นอย่างสุดท้าย ผมของเธอถูกรวบตั้งเป็นหางม้าตรง เผยช่วงลำคอระหง พร้อมสำหรับการอวดเครื่องประดับราคาสูงกว่าแปดหลักซึ่งกำลังเดินทางมาพร้อมกับกีร์วิชญ์คนรักของเธอ

ทันทีที่เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นเบาๆ สุริวัสสาก็กดรับทันทีโดยไม่ต้องมองว่าใครโทร. มา ระหว่างนั้นดวงตากกลมก็เหลือบออกไปมองนอกหน้าต่าง ฟ่ำข้างนอกเริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดงเข้ม บ่งบอกว่าใกล้ถึงเวลานัดเต็มที

“ถึงแล้วหรือคะ” สุริวัสสากรอกเสียงหวานลงโทรศัพท์

“เสร็จหรือยัง เดียวไปไม่ทันช่วงเปิดตัวนะ” กีร์วิชญ์ตอบกลับมาด้วยเสียงเรื่อยๆ ชัดกับประโยคที่พูด เขาชินกับความซ้ำในการแต่งตัวของแฟนสาว ยิ่งวันนี้เป็นงานเปิดตัวเครื่องเพชรของบริษัทชั้นนำ ซึ่งแน่นอนว่าเป็นการรวมเหล่าดาราดาราและเซเลบริตีมาเจอกัน เขารู้ว่าสุริวัสสาไม่มีทางยอมให้ตัวเองโดนกลบรัศมีง่ายๆ อย่างแน่นอน

ในเวลานี้ไม่มีใครที่ไม่รู้จัก Wedding Planner สาวสวยที่มีงาน

อดิเรกคือการเขียนบล็อก ชื่อเสียงโด่งดังเป็นอันดับต้นๆ ในโลกอินเทอร์เน็ต อย่าง สุริวัสสา ถ้าพูดถึงบล็อกของเธอที่คนทั้งประเทศต่างจับตามอง คำว่า ‘วลาพีเวอร์’ มันยิ่งน้อยไป เพราะสุริวัสสาเป็นคนที่ครบเครื่องและมีพร้อมในทุกด้าน ทั้งรูปร่างหน้าตา หน้าที่การงาน การศึกษา ชื่อเสียงในแวดวงสังคมที่กว้างขวาง ดังนั้นชีวิตของเธอจึงถือว่าเป็นชีวิตในฝันของใครหลายๆ คน แต่ประเด็นสำคัญที่ทำให้เธอเป็นผู้หญิงที่น่าอิจฉามากที่สุดในเวลานี้ คือการที่เธอเป็น ‘วาทีสะใภ้สุดที่รัก’ ของตระกูลมหาเศรษฐี เจ้าของห้างสรรพสินค้าชั้นนำทั่วประเทศ

กีรวิชญ์ คนรักของเธอนั้นก็ไม่ได้มีคุณสมบัติด้อยไปกว่ากัน ทั้งคู่จึงถูกขนานนามว่าเป็น ‘กิงทองใบหยก’ ประจำแวดวงไฮโซ และเป็นอีกหนึ่งคู่ขวัญที่คนในสังคมจับตามองอย่างใกล้ชิด ทั้งคู่ไม่เคยมีข่าวเสียหายนอกมาให้เห็น นับว่าเป็นคู่รักตัวอย่างของคนในวงการเลยทีเดียว

ชายหนุ่มในชุดทักซิโด้ยืนถือกล่องเครื่องเพชรรออยู่ในห้องรับแขก ลักพักสุริวัสสาก็เดินลงมาจากบันได หลังจากทั้งสองทักทายกันไม่กี่คำ ร่างบางก็เดินเข้ามายืนหันหลังให้เขาสวมเครื่องเพชรให้เพื่อเตรียมออกไปทำงานด้วยกัน

“เป็นไง วันนี้ที่มามื้อก็ไม่ว่าง เราเลยให้ทีมคุณแวมมาแทน แต่งหน้าทำผมออกมาดูใจรีเพล่า” กีรวิชญ์ถามถึงสไตล์ที่เขาส่งมา เนื่องจากคนที่มาประจำนั้นติดธุระด่วน

“ก็โอเคนะ เราว่าวิชญ์บอกรายละเอียดครบอยู่แล้วว่าเราชอบอะไร ไม่ชอบอะไร หรือไม่จริง”

คำถาปนั้นทำให้ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ...สุริวัสสารู้ทันว่าเขาใช้เวลากว่าครึ่งชั่วโมงเพื่อบอกรายละเอียดต่างๆ ของหญิงสาวให้สไตล์ที่ฟัง ซึ่งสิ่งที่เขาบอกนั้นไม่ใช่แค่สไตล์ที่ชอบ แต่รวมถึงนิสัยส่วนตัวของเธอว่าชอบอะไรหรืออะไรที่ทำแล้วจะขัดใจเธอ

“เราเลี้ยงปัญหาไป รู้ว่าขึ้นทำไม่ถูกใจก็โดนไล่เตะพิดนะสิ โดนไล่

“ไม่พอ เตี้ยวมาบนให้เราฟังจนหูชาอีก” เขาแกล้งแซ้ว

“กินน้ำก่อนใหม่ เตี้ยวเราให้พี่บุศย์เอามาให้” หญิงสาวถามขณะขยับเครื่องเพชรให้เข้าที่ เธอสำรวจความเรียบร้อยของตัวเองและเขาอีกครั้ง วันนี้กิริวิษณ์ดูเ็นขยับเป็นพิเศษ ผมสีดำสนิทของเขาถูกเซตเป็นทรง เปิดให้เห็นใบหน้าที่ดูรูปที่ค่อนข้างไปทางเชื้อสายญี่ปุ่นอย่างเห็นได้ชัด จุดเด่นที่สุดของเขาคือสันจมูกที่โด่งคมซึ่งประสานกับองค์ประกอบอื่นๆ ได้อย่างลงตัว

“ไม่เป็นไร เตี้ยวไปกินที่งาน” เขายิ้มบางๆ พร้อมแกล้งผายมือ เชิญให้เธอเดินนำออกไปที่รถ

“กว่าจะได้กิน ต้องฝ่าดงนักข่าวไปอีกก็ดำนก็ไม่รู้ เตี้ยวก็เหมือนคราวที่แล้วอีกหรอก” เสียงหวานพูดกลั้วหัวเราะ เธอยังจำได้ว่าคราวก่อนกิริวิษณ์บ่นอุบเมื่อต้องตอบคำถามนักข่าวจนคอแห้ง โดนดักแล้วดักก็จนแทบจะไม่มีอะไรตกถึงห้อง

“คราวนี้เราสองคนไม่น่าตกเป็นเป้าหรอก” ชายหนุ่มจับชายกระโปรงที่ยาวลากพื้นของเธอให้เข้ามาในรถแล้วจึงปิดประตูให้ ก่อนจะเดินอ้อมมาฝั่งคนขับ

“ถ้าคราวนี้นักข่าวถามเรื่องแต่งงานอีกละ คราวก่อนเราก็เฉไฉกันไปทีหนึ่งแล้ว” สุริวัสสาถามขึ้นหลังจากที่เขาออกรถ

กิริวิษณ์จับถึงความกังวลในน้ำเสียงนั้นได้ และตัวเขาเองก็รู้สึกไม่ต่างกัน

“ก็บายเบียงเหมือนเดิมนั้นแหละ อย่าเพิ่งไปตอบอะไร” เขาตอบนิ่งๆ ในขณะที่กำลังมุ่งหน้าไปงานเลี้ยง

ระหว่างทางทั้งสองคนไม่ได้พูดอะไรกัน สุริวัสสามองออกไปนอกหน้าต่างอย่างที่ชอบทำ ถอนหายใจยาวทุกครั้งทีนึกถึงเรื่องทีเริ่มบานปลายออกไปทุกทีๆ

ความจริงลับหลังสื่อคือเธอและเขาเป็นเพียงเพื่อนสนิทกัน แต่ด้วยการประกาศจากสังคมเมื่อปีก่อนๆ ทำให้เธอและเขาตกลงออกสื่อว่าคบหากัน

เนื่องจากต่างคนต่างได้ประโยชน์จากรักโรโมตครั้งนี้ โดยคิดว่าเมื่อเวลาผ่านไปสักพักแล้วกระแสต่างๆ เบาลง ทั้งสองก็จะเลิกกันเสียบๆ ตอนที่ไม่ได้มีคนจับตามองมากมายนัก แต่แล้วก็ผิดคาด เมื่อคู่ของเธอและเขาถูกจับตามองมากขึ้นทุกทีๆ ทำให้นับวันความสัมพันธ์กลับยิ่งยากที่จะถอนตัวออกมา

สำหรับทั้งสองคนแล้ว หน้าตาในสังคมนั้นมาเป็นอันดับแรกก่อนความสุขส่วนตัวเสียด้วยซ้ำ ดังนั้นความรักกามะลอลครั้งนี้ยังคงดำเนินต่อไปเรื่อยๆ จนคราวก่อนเริ่มมีนักข่าวสร้างประเด็นถามเรื่องการแต่งงานระหว่างทั้งสองคน และเมื่อมีคนหนึ่งสร้างประเด็นขึ้นมาแล้ว แหม่นอนว่าเธอและเขาจะเจอคำถามนี้ไปอีกนาน

สำหรับสุริวัสสาแล้ว แม้อาชีพของเธอนั้นต้องเกี่ยวข้องกับความรักและการแต่งงานตลอดเวลา แต่ในความจริง สุริวัสสาค่อนข้างมีอคติ เธอไม่ค่อยเห็นความสำคัญของมันที่มีต่อชีวิตของตนสักเท่าไร และไม่เชื่อว่าการรักแบบไม่หวังอะไรตอบแทนนั้นมีอยู่จริง ความเหมาะสมเท่านั้นที่เป็นเครื่องชี้วัด ไม่ใช่ความรักอย่างที่ใครหลายคนเข้าใจ

คนเรามันก็ต้องเห็นแก่ผลประโยชน์กันทั้งนั้น เรื่องความอบอุ่นในครอบครัวก็ไม่ได้สำคัญอะไรสำหรับเธอเลยเช่นเดียวกัน ขนาดพ่อแม่ของเธอแยกไปกันคนละทาง เธอก็ยังโตมากับคุณยาย ซึ่งเป็นคนที่หญิงสาวเชื่อว่ารักเธอมากที่สุด และเป็นคนที่ทำให้ทุกวันนี้เธอมีชีวิตที่ดีและได้ตั้งใจทุกอย่าง สุริวัสสาชอบการแข่งขัน ซึ่งความรู้สึกสนุกในทุกการแข่งขันนั้นแหละที่ผลักดันให้เธอชนะเกือบทุกครั้ง

การใช้ชีวิตในเมืองหลวงท่ามกลางสังคมของคนที่ยึดจับติดกันตลอดเวลา ทำให้สุริวัสสาถูกฝึกมาโดยอัตโนมัติให้เป็นผู้ที่ซ่อนความรู้สึก และมีไฟที่ผลักดันตัวเองในสังคมที่ต้องแก่งแย่งความเป็นที่หนึ่งกันเกือบตลอดเวลา เธอเรียนรู้อะไรหลายอย่างจากความโหดร้ายของโลกแห่งความจริง ส่งผลให้ในบางมุมเธอกลายเป็นคนที่แข็งแกร่งต่าง ไม่มีความอ่อนโยน

เหมือนผู้หญิงคนอื่นๆ

เรื่องของหัวใจก็เช่นกัน ด้วยความที่ตั้งมาตรฐานไวสูง ทำให้สุริวัสสา ‘เขี่ย’ คนที่เข้ามาจีบเธอทิ้งอย่างไม่ไยดีตั้งแต่ตอนแรกหากเขาคอนั้นมีคุณสมบัติที่เพียบพร้อมไม่พอ ส่วนหลายคนที่ผ่านมาด่านแรกก็มักจะทนนินัยเธอไม่ได้ เพราะเจ้าตัวถือว่ายังไม่เจอใครที่ทำให้เธอรู้สึกว่ายากปรับตัวเองให้เข้ากับเขา

ใช่ เธอมองคนที่ภายนอกเป็นสำคัญ! กิริยวิชัยถือว่าดีเกินกว่ามาตรฐานที่เธอคิดไว้หลายเท่า เขาเพียบพร้อมทั้งหน้าตา ฐานะ ชาติตระกูล การศึกษา ครบสูตรด้านการวางตัวในสังคมที่แทบจะเป็นแบบอย่าง มีภาพพจน์ที่ดีและไม่เคยมีข่าวเสียหาย ที่สำคัญคือเข้ากับนิสัยของเธอได้ ส่วนธุรกิจของเขาก็ได้ประโยชน์จากภาพพจน์และชื่อเสียงของเธอเช่นกัน

ดังนั้นหากสุดท้ายแล้วเธอจำเป็นต้องแต่งงานกับใครสักคน และคนนั้นเป็นคนที่ ‘เหมาะสม’ เธอก็ไม่ได้รู้สึกอะไรหากต้องอยู่ด้วยความสัมพันธ์แบบเพื่อน ดีเสียอีกที่ต่างฝ่ายต่างมีอิสระ อยากทำอะไรก็ได้ทำ

แต่จากครวก่อนที่คุยกัน ดูท่าทางกิริยวิชัยจะหนักใจว่าเธออยู่หมักนัก ทั้งๆ ที่เขาเป็นฝ่ายชายและน่าจะได้เปรียบมากกว่าเธอเสียด้วยซ้ำ ส่วนสาเหตุที่เขากังวลนั้นก็มียุ่อย่างเดียว คือเขายังคงยึดติดกับรักแรก และไม่มีทางลืมนั่นไปได้ง่ายๆ ชายหนุ่มไม่ยอมบอกว่าเธอคนนั้นเป็นใคร เขาพูดเพียงว่าทุกอย่างสายเกินแก้ไปแล้ว

“วลา ฟังอยู่รีเปล่า” เสียงเรียกที่ตั้งขึ้นกว่าปกติ ทำให้ร่างบางสะดุ้งเล็กน้อยก่อนจะหันไปมองที่ต้นเสียง

“คะ?”

“นั่งเหม่ออยู่นั้น เราถามว่าวันนี้จะไปต่อที่ไนร์รีเปล่า เดี่ยวเราไปส่ง”

“แหม...รู้ใจดีจริงๆ ไปๆ เรานัดติดันท์ไว้ เอาชุดมาเปลี่ยนแล้ว”

หญิงสาวหันไปยิ้มกว้าง ยังไงก็ตาม กิริยวิชัยก็เป็นหนึ่งในคนที่รู้ใจเธอมากที่สุด

“เรื่องที่ยาวขอให้บอก เตรียมพร้อมตลอด” เสียงเข้มพูดล้อประโยค
 ที่สุริวัสสาชอบพูด เพียงเท่านั้นทั้งสองคนก็หัวเราะออกมา พอดีกับรถ
 คันหรูเลี้ยวเข้าไปจอดเทียบพรมหน้าโรงแรมที่ใช้จัดงาน

กีวีวิชัยเปิดประตูลงมาจากที่คนขับ เขาส่งกุญแจรถให้แก่คนขับรถ
 ประจำตัวที่มาขึ้นรออยู่ก่อนแล้ว จากนั้นจึงเดินอ้อมมาเปิดประตูให้สุริวัสสา
 การแสดงออกของคนทั้งคู่เปลี่ยนไปทันทีที่ต้องออกสู่สังคมทั้งสายตาและ
 ท่าทาง ซึ่งทั้งสองแสดงละครออกมาได้อย่างแนบเนียน

“เชิญครับ ที่รัก” เสียงทุ้มพูดเบาๆ เป็นเชิงล้อเลียนพอให้ได้ยินกัน
 สองคน ริมฝีปากได้รูปสีแดงสดยิ้มกว้างเป็นการตอบรับ แล้วขยับตาให้เขา
 เร็วๆ ครั้งหนึ่ง และนั่นก็เป็นภาพแรกที่นักข่าวเก็บได้ ตามด้วยแสงแฟลช
 ที่สะท้อนเข้าหาคนทั้งคู่ก็อีกเป็นร้อยอย่างต่อเนื่อง

๒

“มาแล้วๆ”

เสียงกระซิบเบาๆ ปากต่อปากในกลุ่มนักข่าวค่อยๆ แพร่กระจาย เป็นวงกว้าง เมื่อเห็นรถรุ่นใหม่ที่ล่าสุดที่มีเพียงไม่กี่คันในประเทศไทยแล่นเข้ามาจอดเทียบพรมหน้างาน ลักพักจึงเห็นร่างสูงในชุดทักษิโตสุดเนี้ยบเดินลงมาจากฝั่งคนขับ ขาวยาวก้าวอย่างคล่องแคล่ว อ้อมไปเปิดประตูให้แก่คนนั่งเหมือนทุกครั้ง ซึ่งภาพนี้เป็นภาพที่นักข่าวเห็นได้เป็นประจำ

ร่างบางค่อยๆ ก้าวออกมาจากรถอย่างมีมาร ชุตราตรีสีเข้มพราวระยับยิ่งขับผิวนวลให้ดูเด่นขึ้นกว่าปกติเนื่องจากเจ้าตัวรวบผมขึ้นอวดลำคอระหง ส่งผลให้เครื่องเพชรนํ้างามยิ่งสะท้อนกับแสงแฟลชเป็นประกายระยิบระยับ ทั้งสองยิ้มให้กันอย่างเป็นธรรมชาติก่อนที่สุริวัสสาจะคล้อยแขนแพนหุ่ม เดินเข้าไปในงานโดยที่ไม่ได้มีท่าทีเคอะเขินหรือประหม่าที่ตกเป็นเป้าสายตาของนักข่าวทั้งหมด

สุริวัสสาและกิริวิชญ์ยิ้มให้กล้องอย่างชำนาญ เมื่อนักข่าวเริ่มตั้งคำถาม ชายหุ่มจึงเป็นฝ่ายปฏิเสธการให้สัมภาษณ์ โดยอ้างว่าถึงเวลาเข้าไป

ร่วมงานด้านใน ซึ่งทุกอย่างราบรื่นกว่าที่ทั้งสองคนคิดไว้ในตอนแรก

“พิรุณ” เสียงแหลมที่เรียกชื่อของชายหนุ่มทำให้ทั้งสองที่กำลังยืนจิบไวน์หันไปหาต้นเสียงพร้อมกัน สุริวัสสาแอบกลอกตาเมื่อเห็นว่าใครเป็นคนเรียกชื่อคนรักกำมะลอของเธอ หญิงสาวไม่ค่อยถูกกับว่าที่น้องสามีเท่าไร เพราะชื่อเสียงในแง่พลังเวียงและวิน ทำให้กานต์พิชชาเป็นที่รู้จักอย่างดีในแวดวงสังคม เนื่องจากเธอเคยสร้างประวัติการเวียงใส่หนักขวจนวงแตกหลายรอบ ทำให้ไม่ค่อยมีนักข่าวคนใดกล้าสัมภาษณ์เธอเท่าไร

“อ้าว ไหนตอนแรกบอกจะไม่มาไง ถ้ารู้ว่าเราจะมาแบบนี้ที่จะได้อยู่บ้าน” กิรวิษณุก็ประหลาดใจที่เจอน้องสาวในนาง ทั้งๆ ที่ตอนแรกเจ้าตัวปฏิเสธเข้าร่วมงานโดยทันทีเพราะต้องไปงานเลี้ยงส่งเพื่อน ฝ่ายสุริวัสสานั้นก็แสร้งยิ้มตามมารยาท ถึงเธอจะไม่ค่อยกินเส้นกับคนตรงหน้า แต่ก็อดนึกชมหุ่นนางแบบของอีกฝ่ายไม่ได้ กานต์พิชชาดูสง่าในชุดราตรีสีแดงสดเปลือยหลัง ที่แม้แต่ผู้หญิงด้วยกันเองยังต้องแอบมองตามความเย้ายวนอันเป็นเอกลักษณ์ของเจ้าตัว สุริวัสสายกมือรับไหว้ผู้มาใหม่พอเป็นพิธี และเธอก็มองออกว่ากานต์พิชชาก็แสร้งยิ้มกลับมาเช่นกัน

“กานต์เข็ดจากงานประมูลรูปการกุศลครั้งที่แล้ว ที่มีคนอยากได้หน้าประมูลแข่งจนได้รูปโง่ๆ ราคาหลายล้านมาตั้งในห้องเก็บของ” ยังไม่ทันจะได้พูดทักทาย กานต์พิชชาก็ตั้งใจเปิดศึกด้วยน้ำเสียงเย็นๆ ใบหน้าที่แต่งเข้มจัดยิ้มกริ่มเสมือนกำลังเล่าเรื่องที่น่ายินดี ผิดกับความโมโหที่คุกรุ่นอยู่ข้างในตั้งแต่งานที่แล้ว

ยังจำได้ว่าคืนนั้น ทันทีที่รู้เรื่องเธอก็แทบตื่นเป็นเจ้าเข้า เพราะตั้งแต่วินาทีนั้นมา ร้อยวันพันปีสุริวัสสาไม่เคยสนใจเรื่องศิลปะ เพียงแค่วันนั้นเกิดอารมณ์อยากเอาชนะไฮโซลูกเกิดที่เคยเขม่นกันมา สุริวัสสาจึงตั้งใจประมูลแข่งจนราคารูปนั้นขึ้นเป็นหลักล้าน ด้วยคติส่วนตัวที่ว่า ‘เสียเงินไม่ว่า เสียหน้าไม่ได้’ ส่วนพี่ชายของเธอนั้นก็เอาไม่อยู่ คราวนี้เธอจึงตั้งใจมาคอยขัดไม่ให้สุริวัสสาทำตามใจตัวเองอีก

“แหม...น้องกานต์อย่าพูดแบบนี้สิคะ เดี่ยวคนมาได้ยินก็เข้าใจผิด
 หรอก ว่ารวยล้นฟ้าแต่ขนาดทำบุญยังมานั่งนับทุกบาททุกสตางค์” สุริวัสสา
 พยายามควบคุมเสียงให้ดูเป็นมิตร สีหน้าของเธอยังยิ้มไม่เปลี่ยน things ที่
 ในใจก็เนื่องเกี่ยวกับการพูดและชี้แจงอธิบายอะไรให้คนตรงหน้าเข้าใจ

หญิงสาวยอมรับว่าส่วนหนึ่งในวันนั้นคืออยากเอาชนะ แต่ก็ยังมี
 เหตุผลบางอย่างที่คนตรงหน้าไม่ยอมรับฟัง ถึงกานต์พิชชาจะมองเธอใน
 แง่ร้ายและตั้งใจจับผิด ชุดเรื่องต่างๆ มาพูดให้ดูไม่ดี แต่สุริวัสสาก็มั่นใจว่า
 จากการตัดสินใจทำอะไรทุกครั้ง โดยเฉพาะในนามของเครือบริษัทของเขา
 เธอได้คิดดีแล้วถึงผลที่ตามมา...และนี่ก็เป็นอีกเหตุผลที่ไม่ว่ากานต์พิชชาจะ
 ยุคคุณหญิงกนกรักษ์ผู้เป็นมารดาอย่างไร คุณหญิงก็จะพูดเสมอว่าสุริวัสสา
 เป็นคนฉลาดและรอบคอบ เพราะหลายครั้งที่สุริวัสสาทำอะไรที่ดูไม่มี
 เหตุผล แต่หากวิเคราะห์จริงๆ แล้ว ผลที่ตามมานั้นคือประโยชน์ด้านธุรกิจ
 ที่หลายคนไม่ทันคิดทั้งนั้น

“เอาน่า ถึงรูปมันจะราคาสูงเกินไปก็จริง แต่เบื้องหลังของงานนั้นมัน
 ไม่ใช่การประมวลรูปทั่วไป กานต์ก็เห็นไม่ใช่หรือ ว่าวันต่อๆ มา ชาวกรุงถึง
 ห้างเราในแง่ดีทั้งนั้น ราคาหุ้นก็สูงขึ้น ภาพลักษณ์ของเครือบริษัทเราก็ดีขึ้น
 แถมที่ยังได้คอนเนกชันมากขึ้นอีก ตอนนี้อะไรก็คุ้มราคารูปแล้ว จะชวนเค้า
 ทะเลาะทำไม” กิริวิชญ์ส่ายหน้าเบาๆ ไม่มีครั้งไหนที่สองคนนี้เจอกันแล้วจะ
 ไม่มีเรื่องให้ประชันฝีปาก

“ก็แค่ฟลุค” คนอายุน้อยกว่าเบะปาก

“ถ้าวันนั้นห้างของคุณลูกเกิดได้รูปนั้นไป ถึงเราจะไม่เสียหายอะไร
 แต่ทางนั้นจะได้โอกาสและคอนเนกชันเพิ่มขึ้นอีกเยอะ ซึ่งมันส่งผลต่อเรา
 ในระยะยาว” กิริวิชญ์พูดส่งท้าย แต่ดูท่าทางว่าคนเป็นน้องจะไม่ยอมจบ
 ง่ายๆ

เห็นดังนั้นสุริวัสสาจึงขอตัวออกมา เลี่ยงการปะทะโดยอ้างว่าต้องไป
 ทักทายแขกในงานอีกหลายคน ซึ่งบังเอิญว่างานนี้เป็นงานเปิดตัวเครื่องเพชร

สุริวัสสาจึงเจอคนในแวดวงแฟชั่นหลายคนที่เธอรู้จัก หญิงสาวยิ้มละไม เดินเข้าไปทักคนนั้นที่คนนี้ด้วยความเคยชิน ซึ่งบทสนทาก็มักเป็นเรื่องเดิมๆ หนีไม่พ้นการชมกันไปมาหรือพูดจาหวานใส่งันเพื่อสร้างมิตร สำหรับเธอแล้ว คำชมเหล่านี้ไม่ได้ออกมาจากใจของเธอเลยด้วยซ้ำ และเธอก็ชินชากับคำชมเสียแล้ว ทุกครั้งที่เข้างานสังคมแบบนี้ นับครั้งได้ที่คำหวานเหล่านั้นจะออกมาจากใจของคนพูดจริงๆ

หลังจากพูดคุยกันสักพัก สุริวัสสาก็ปลีกตัวออกมาที่ห้องน้ำด้านนอกงาน เธอเดินเล่นโทรศัพท์เพื่อนัดหมายเวลาและสถานที่เกี่ยวกับติวเตอร์ เพื่อนหนุ่มใจสาวที่สนิทกันมากที่สุด จนกระทั่งทำธุระเสร็จ เธอก็นั่งกดโทรศัพท์คุยกับเพื่อนอยู่ในห้องน้ำจนติดลม ซึ่งห้องที่เธอเลือกนั้นอยู่ด้านในสุด หากไม่สังเกตดีๆ ก็คงไม่เห็นว่ามีอีกห้องหลบอยู่ ลักพักหญิงสาวก็ได้ยินเสียงคนเดินเข้ามา ฟังจากเสียงฝีเท้าแล้ว จึงเดาได้ว่าน่าจะมีมากกว่าหนึ่งคน

สุริวัสสานั่งนิ่งเสียบ้านที่โดยสัญชาตญาณ เพลิดเพลินจะเป็นโอกาสที่ดีที่สุดในการรู้ความลับต่างๆ โดยบังเอิญ เพราะความลับนั้นไม่เคยเป็นความลับ โดยเฉพาะในห้องน้ำหญิง

เสียงลงกลอนประตูทางเข้าห้องน้ำหญิงที่ตั้งขึ้นนั้น เปรียบเสมือนสัญญาณบ่งบอกให้คนที่กำลังแอบฟังว่าเรื่องเริ่มมีความสำคัญแล้ว ส่งผลให้สุริวัสสาเริ่มใจเต้นขึ้นมาด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“คุณจะทำยังไงคะ คุณรุจัน” เสียงผู้หญิงคนหนึ่งพูดขึ้นมา สุริวัสสาไม่คุ้นหน้าเสียงนั้นเอาเสียเลย

แต่แล้วสิ่งที่ทำให้เธอต้องเบิกตากว้าง ก็คือเสียงที่ตอบกลับมา นั่นกลับเป็นเสียงเข้มของผู้ชาย แสดงให้เห็นว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องนินทาตามประสากลุ่มผู้หญิงทั่วไปแน่นอน

“เรื่องนี้เราไปพูดกันทีหลังได้ไหม คุณจะทำให้เสียบรรยากาศทำไม แล้วนี่ดูดีหรือยังว่าไม่มีใครเห็นว่าคุณลากผมเข้ามาในนี้” น้ำเสียงเข้มนั้น

เต็มไปด้วยความหงุดหงิด ท้ายประโยคนั้นหัวนขึ้นเรื่อยๆ แสดงถึงความรำคาญเต็มแก่

“ดูแล้วค่ะ ฉันทิ้งคุณอยู่สักพักแล้ว”

สงสัยสุริวัสสาจะเข้ามาก่อนที่ผู้หญิงคนนี้จะมาดักเจอเขาแน่นอน

“ผมไม่อยากจะให้มีข่าวเสียหายออกไป” เขาตัดรำคาญ

“จะเสียหายได้ยังไง ก็คุณคบกับฉันทิ้งอยู่ ทำไมต้องไปบอกใครต่อใครว่าโสด พอข่าวลือออกมาเมื่อครู่นี้ คุณก็ยืนยันหนักหนาว่าเพื่อนกัน เมื่อไหร่เรื่องของเราจะเปิดเผยได้สักที!”

“ผมว่าเราคุยกันรู้เรื่องแล้วนะว่าคุณต้องการอะไร ผมต้องการอะไร”

“เรียกว่าเคยรู้เรื่องดีกว่าค่ะ เพราะคุณมันไม่รู้จักรักพอไง ฉันทิ้งทนไม่ได้แบบนี้ ติดที่แค่ไม่เคยจับได้คาหนังคาเขาเท่านั้นแหละว่าคุณมีคนอื่น”

“พูดอะไรระว่างด้วยนะฉันทิ้ง อย่ามากล่าวหาผมเสียๆ หายๆ ผมไม่ชอบ!” ชายหนุ่มกระแอมนิดหน่อยเพราะเพิ่งรู้ว่าเปลือยขึ้นเสียก่อนจะพูดต่อด้วยน้ำเสียงที่เย็นชาขึ้นอีกระดับ “ถึงผมจะมีใครที่ไหน คุณก็ไม่มีสิทธิ์มาจับผิดอะไรผมทั้งนั้น เพราะเราไม่ได้เป็นอะไรกัน”

ฟังถึงประโยคนี้สุริวัสสาก็ยิ้มมุมปาก สายหน้าเบาๆ อย่างเอือมระอาสำหรับเธอ ผู้ชายก็เป็นเหมือนกันหมด ยิ่งคนไหนที่คุณสมบัติเพียบพร้อมจนหาที่ติแทบไม่เจอ ก็ยิ่งเหมือนแม่เหล็กแรงสูงที่ดูดผู้หญิงให้เข้าหานับไม่ถ้วน และคนเหล่านี้ก็จะตอบสนองไม่ตรีเธอเหล่านั้นอย่างเป็นมิตร เพราะไม่อยากจะปฏิเสธให้เสียใจ คนไหนถูกใจก็คงอยู่นานหน่อยเท่านั้นเอง... คิดแล้วก็ย้อนนึกถึงคนใกล้ตัว เธอยังเคยสงสัยเลยว่าน่าแปลกที่กีรวิษณ์กลับไม่เป็นเช่นนั้น

“คุณไปสงบสติอารมณ์แล้วคิดดีๆ นะฉันทิ้งสิ คุณเข้าหาผมเพราะอะไรทำไมผมจะรู้ไม่ทัน ทำไม คิดจะทวงหารักแท้ ทวงความเป็นเจ้าของอะไรตอนนี้ ผมบอกไว้ก่อนเลยนะว่าคุณไม่มีสิทธิ์มาออกคำสั่ง หรือทำตัวเป็นเจ้าข้าว...” แนนอนว่าประโยคนั้นไม่ได้จบลงแค่นั้น แต่เจ้าตัวหยุดพูด

ลงกลางคันเพราะได้ยินเสียงกุกกักดังมาจากห้องน้ำด้านใน

‘จะโทร. มาทำไมตอนนั้นะวิชญ์!’ สุริวัสสาหน้าซีด ใจตกไปถึงตาตุ่ม เมื่อโทรศัพท์鈴ัน เธอรีบกดตัดสายแต่ดันทำหลุดมือไปครึ่งหนึ่ง ลักพักอีกฝ่ายก็โทร. มาตามอีก หญิงสาวกลืนน้ำลายฝืดๆ ลงคอเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามาทางห้องที่เธอนั่งอยู่ สุริวัสสารีบยกเก้าอี้ขึ้นจากพื้น นั่งหนึ่งที่สุดจนแทบจะกลืนหายใจ

หญิงสาวเหลือบมองเงาบนพื้นที่ยุ่ตกลงหน้าห้องของเธอ หัวใจดวงน้อยเต้นแรงขึ้นเรื่อยๆ แต่แล้วพบว่าไซค์ยังเข้าข้าง เมื่อมีเสียงเคาะประตูจากด้านนอกห้องน้ำ ส่งผลให้เจ้าของเงานั้นรีบเดินเข้าไปหลบในห้องข้างๆ เธออย่างรู้งานด้วยความรวดเร็ว สุริวัสสาแอบได้ยินเสียงถอนหายใจอย่างหัวเสียจากเจ้าตัว

“อ้าว ขอโทษด้วยนะคะ สงสัยเปลวไปล็อกประตูเข้า” เสียงผู้หญิงคนนั้นที่เป็นคนลงกลอนเปลี่ยนเป็นหวานจ๋อยราวกับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น เมื่อผู้มาใหม่พากันเดินเข้ามา สุริวัสสาก็อาศัยช่วงที่ได้ยินฝีเท้าคนเดินเข้าออกเยอะๆ เพื่อเดินเนียนออกไปกับกลุ่มคน

“วิชญ์! จะโทร. มาตามเราทำไม เราบอกแล้วไงว่าเราไปเข้าห้องน้ำ”

เมื่อเจอต้นเหตุที่เกือบทำให้ความแตก หญิงสาวจึงต่อว่าเขาทันที

“ก็คนเค้าทยอยกลับกันแล้ว งานเลิกเร็วกว่ากำหนด” มิน่า อยู่ดีๆ คนไปเข้าห้องน้ำถึงเยอะขึ้นมา ขอบคุณสวรรค์ที่ช่วยเธอเอาไว้

“ทีหลังไม่ต้องโทร. ตามนะ รู้ไหมว่าเราเกือบชวย”

“ก็หายไปนานขนาดนั้น เราก็อหวนนึกว่าเป็นอะไรไปหรือเปล่า ทำไม่ทำหน้าที่แบบนี้ ไปทำอะไรผิดมาเน้อๆ”

สุริวัสสาไม่ตอบ เธอเดินนำไปด้านล้าง รู้ดีว่ากิริยวิชญ์ให้คนขับรถมารอเพราะเขาก็ตีมิในงานไปมากพอสมควร

“คุณกิริวิชญ์! คุณสุริวัสสา!” คราวแรกเธอว่าจะเดินเนียนๆ ขึ้นรถแล้วเชียว แต่ดันมีนักข่าวคนหนึ่งเรียกขึ้นมาเสียก่อน ทำให้นักข่าวคนอื่นๆ

หันมามองและถือไมโครโฟนเดินตรงเข้ามาอย่างรวดเร็ว ตามด้วยกล้องจากแต่ละสำนักข่าวที่ถูกเตรียมพร้อมอย่างว่องไว

ดวงตากลมหันไปสบตาแฟนหนุ่มเพื่อขอความช่วยเหลือ เขาเองก็มองกลับมาเป็นเชิงว่า ‘ทำอะไรไม่ได้แล้ว’ เพราะเธอและเขาโดนล้อมอย่างรวดเร็ว ทั้งสองจำใจจิกยิ้มและควบคุมสติในการตอบคำถามนักข่าว จนเมื่อเห็นว่าความสนใจของนักข่าวเริ่มซาลง ก็วิงวอนจึงรีบพาสุริวัสสาขึ้นรถที่จอดรออยู่ด้านหน้า

“รู้แบบนี้น่าจะออกประตูข้างหลัง” สุริวัสสาบ่นเบาๆ แต่เมื่อเห็นอีกฝ่ายเยียบผิตจากปกติที่จะตอบทสทนา ใบหน้าหวานจึงหันไปมองด้วยความสงสัย...ก็วิงวอนนิ่งๆ สีหน้าเคร่งเครียดแบบที่เธอไม่ค่อยได้เห็นบ่อยนัก คราวนี้ชายหนุ่มคงเริ่มคิดถึงอนาคตความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเธออย่างจริงจัง

“เราไม่อยากทำลายอนาคตของเราสองคนไปตลอดชีวิต” อยู่ๆ เสียงหุ้มก็โพล่งขึ้น ใจเขานั้นอยากแกล้งขำยุดิตความสัมพันธ์เต็มแก่ แต่ทางครอบครัวของเขาคงไม่ยอมแหกเลิกกันตอนที่กระแสกำลังถึงจุดสูงสุดแบบนี้ จะว่าไป กระแสรักโพรโมตของเขาและเธอก็อยู่บนจุดสูงสุดมาเป็นปีๆ แล้ว และการถูกจับตามองนั้นทำให้ทุกอย่างถล่มถลายไปทุกที ดังนั้นยิ่งนานวันโอกาสในการถอนตัวก็ริบหรี่เรื่อยๆ

สุริวัสสาไม่ได้มีท่าทีที่ทุกข์ร้อนอะไร เธอจะกังวลแค่ตอนต้องตอบคำถามนักข่าวเท่านั้น ก็วิงวอนรู้ว่าเธอเป็นคนที่ใช้เหตุและผลกับเรื่องของตัวเอง ไม่บงูซาความรักหรือทำตามความรู้สึกอย่างที่ผู้หญิงหลายคนเป็น ดังนั้นในเวลาหนึ่งหากแต่งงานกับเขาหรือคบกันต่อไป ผลประโยชน์ที่เธอจะได้นั้นนับได้ว่ามากเสียยิ่งกว่ามาก แต่ชายหนุ่มก็รู้ดีว่า หากเขาจำต้องยุดิตความสัมพันธ์ สุริวัสสาก็จะเข้าใจและไม่ได้เดือดร้อนอะไร เพียงแต่กระแสสังคมในช่วงสั้นนี้อาจจะกระทบชีวิตของเธอไปบ้าง

คำถามที่ยังกระหน่ำจากนักข่าวเมื่อครู่ก็เหมือนกระสุนที่พร้อมจะยิง

ทะเลชีวิตจำกัดของเขาอยู่หลายครั้ง กิริวิชญ์ต้องใช้ความอดทนอย่างมาก ในการคิดคำตอบที่ตรงไปตรงมา ที่สำคัญคือต้องเป็นคำตอบที่หนักข่าว ไม่สามารถเอาไปนั่งเทียนเขียนต่อจนกลายเป็นเรื่องใหญ่ได้

“เราว่าอยู่แบบเพื่อนไปก็ไม่เห็นจะเสียหาย ดีชะอีกที่ต่างฝ่ายต่างมี อิศระ ความรักแบบที่คิดมันไม่มีอยู่จริงหรือ จะมีก็แค่ผลประโยชน์” ท้ายประโยคนั้นเสียงหวานทอดอ่อนลงเมื่อเห็นชายหนุ่มขมวดคิ้วมุ่นกว่าเดิม

“มันมี” เขาตอบสั้นๆ แต่เด็ดขาด...มันจะไม่มีได้อย่างไร ในเมื่อเขา เคยผ่านมันมาแล้ว!

บรรยากาศในรถเริ่มมาคุ สุริวัสสาจึงตัดสินใจนั่งเงียบ เล่นโทรศัพท์ และอ่านเรื่องราวในโซเชียลต่อ จำได้ว่ากิริวิชญ์เคยเล่าถึงรักแรกของเขาให้ ฟัง แต่ชายหนุ่มก็เล่าคร่าวๆ ว่าเขาเคยรักกับคนคนหนึ่งสมัยที่เรียนด้วยกัน และทุกวันนี้ก็ยังลืมไม่ได้ นี่เป็นอีกหนึ่งเหตุผลที่สุริวัสสาไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับความรัก เพราะเธอไม่อยากมีจุดอ่อนแบบนี้

“แล้วคืนนี้กลับกับใคร หรือไปนอนบ้านติณห์” กิริวิชญ์ถามขึ้นด้วยความเป็นห่วง หลังจากรถของเขาวนเข้าไปในที่จอดรถของสถานบันเทิงชื่อดังแห่งหนึ่ง

“เดี๋ยวก็มีคนไปส่งที่บ้านเองแหละ ไม่ต้องห่วง” เธอหันมายิ้มขณะ ถอดสร้อยเพชรและเครื่องประดับทั้งหมดออก ก่อนจะเก็บใส่กล่อง ส่งคืนให้เขาอย่างรวดเร็ว

“ระวังตัวด้วยล่ะ” กิริวิชญ์มักเตือนเธอแบบนี้เสมอ เขาเองเป็นคนไม่เที่ยวกลางคืน และก็ไม่ชอบให้เธอไปเช่นกัน แต่เมื่อห้ามกันไม่ได้จึงต้องปล่อยเลยตามเลย

สุริวัสสาพยักหน้ารับก่อนเดินลงมาจากรถแล้วตรงเข้าไปด้านในสถานบันเทิงอย่างรวดเร็ว เพื่อน ‘กลุ่มแก๊งกว้าง’ ของเธอรออยู่ตั้งแต่นั่งชั่วโมงก่อน หญิงสาวไม่อยากจะคิดเลยว่าต้องฟังทุกคนบ่นจนหูชาขนาดไหน

“กว่าจะเสด็จจะคะเจ้าหญิง”

เสียงหัวเราะโกลนทักขึ้นเมื่อเธอเดินเข้าไปใกล้โต๊ะ สำหรับเธอแล้ว เธอไม่เคยมองผู้ชายนอกสามคอกสี่คนที่นั่งอยู่ตรงนั้นว่าเป็นผู้ชายเลยจริงๆ ถึงทุกคนจะมีหุ่นล่ำสูงเกินร้อยแปดสิบ ดูภายนอกแล้วเท่าสมาร์ตจนมีผู้หญิงหลายคนหลงชอบ แต่เมื่อเปิดปากพูดเมื่อไหร่ก็เป็นอันว่าหมดกัน

“อើย! วันนี้ไม่เมาไม่เลิกนะทุกคน ฉันเครียด” หญิงสาวทำหน้าแบ้ กระแทกกระเป่าลงบนโต๊ะอย่างหมดแรง

“เดี๋ยวก่อนนะ เกมมาพับ จำเป็นไหมที่ต้องเล่นใหญ่ลากชุดราตรีมาแบบนี้ ไปเปลี่ยนโต๊ะให้เวลาสิบนาที” ร่างบางโตนผลักให้ลุกก่อนที่เธอจะทิ้งตัวลงบนโซฟาเสียด้วยซ้ำ หญิงสาวคว้าชุดที่เตรียมมาแล้วตรงไปที่ห้องน้ำ ไม่นานก็กลับมาอีกครั้งด้วยเสื้อสายสปาเกตตีเข้าชุดกับกางเกงขายาวตามสมัยนิยม พอถึงโต๊ะ เธอก็เห็นทุกคนกำลังจจดจ่ออยู่กับโทรศัพท์มือถือของดิฉันที่เป็นตาเดียว

“ไม่ต้องบอกก็รู้ว่ากำลังอ่านข่าวอะไรกัน” สุริวัสสาถอนหายใจยาว นักข่าวสมัยนี้ทำไมเขยันเขียนข่าวกันจัง นี่เพิ่งให้สัมภาษณ์ไม่ถึงชั่วโมงก็เริ่มมีกระแสลงไปในโลกโซเชียลแล้ว

“จะแต่งจริงหรือแก็ ไหนบอกรักโพรมิต” เบ็นซ์ เพื่อนหน้าหมวดใจสาวถามเสียงสูง

“เบ็นซ์คะ ช่วยดูหน้ามันก่อน ถ้ามันอยากแต่งจริง มันคงนัดพวกเรามาพร้อมหน้าแบบนี้หรอก” กวงริบเหินบเมื่อสบโอกาส

“ฉันชื่อเบมบี้” เบ็นซ์ท้วง

“อើย! วันก่อนแก็ก็เปลี่ยนเป็นบาร์บี้ ฉันเรียกชื่อเดิมแก้นั้นแหละ เล่นเปลี่ยนชื่อทุกไตรมาส ฉันตามไม่ทัน” ทันทีที่กวงริบพูดจบก็เรียกเสียงหัวเราะจากคนทั้งวง เบ็นซ์ส่งค้อนวงโตไปให้จนหน้าคั่ว เบะปากแล้วมองด้วยสายตาที่แปลได้ว่า น่าจะมีศึกประชันฝีปากเกิดขึ้นในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า

“เฮ้อ...ฉันนะเคยๆ แต่งก็ได้ ไม่แต่งก็ได้ แต่ฝ่ายผู้ชายเนี่ย ยึดติดอะไรกับรักแรกนักหนาก็ไม่รู้” สุริวัสสาพูดเสียงห้วนแทรกขึ้นมา ก่อนที่เพื่อนจะเถียงกันไปยาวกว่านี้ มือบางหยิบแก้วเพื่อนมาดื่มจนหมดในคราวเดียวแล้วจึงทำหน้าที่ด้วยความรู้สึกบาดคอ

“แหม...ใครมันจะอยากมีภาระ มีห่วงมัด” ดิณฑ์พยายามให้เหตุผล “คือฉันก็บอกไปแล้วไงว่าถึงแต่งกันไป มันก็เป็นแค่เอกสาร ชีวิตจริงเราทำอะไรก็ได้ ไม่เห็นเป็นอะไร อิสระไม่ต่างจากตอนโสดหรอก”

“ใจคอแบบนี้ไม่คิดจะให้เขาได้แต่งงาน มีลูก มีครอบครัวกับคนที่เขารักบ้างหรือวะ ถ้าวันหนึ่งเขาหรือแกไปเจอคนที่ใช่แล้วจะทำยังไง หย่าไม่ได้ อีกเดี๋ยวก็น่าเป็นข่าว” เบ็นซ์ไม่เห็นด้วย ถึงกับวางโทรศัพท์ลงเพื่อเถียงกับเพื่อนสาว ทั้งๆ ที่เขาเองก็เคยพูดเรื่องนี้ไปหลายครั้งแล้ว

“ก็เพราะมันไม่มีรักทั้งรักแท้อะไรนั่นไง จบ! เปลี่ยนเรื่องค่ะเพื่อน เครียด!”

“ฉันเตือนแกไว้ก่อนเลยนะ การแต่งงานไม่ใช่เรื่องเล็กๆ แกอาจจะชินเพราะทำงานด้านนี้ เจอคนแต่งงานกันไม่รู้วันละกี่คู่” ดิณฑ์พูดเสียงหนึ่งหน้าตาจริงจัง “แต่สำหรับคนหนึ่งคนมันเป็นเรื่องสำคัญมากนะ ใครมันจะอยากแต่งหลายครั้งกันวะ ความรู้สึกของงานแรกมันมักจะดีและพิเศษเสมอ จะให้เค้าแต่งกับแกโดยที่ไม่ได้อินอะไรเลยแล้วหย่า แล้วค่อยไปแต่งกับคนที่เขารัก มันใช่เรื่องที่ตองทำให้ชีวิตวุ่นวายขนาดนั้นไหม”

“ข่าวว่าเลิกกัน ยังดีกว่าข่าวหย่ากันในอนาคตนะ” เคน เพื่อนอีกคนในกลุ่มถือโอกาสเสริม

“เห็นด้วยค่ะ แล้วสมมุติแต่งไป คนก็ลุ่นให้มีลูกอีก แกก็ต้องไปผลิตลูกตามกระแสสังคมเหอ”

“หรือไม่ ในอนาคตใครจะไปรู้ ถึงตอนนี้แกจะไม่เชื่อเรื่องความรัก แต่อีกหน่อย แกอาจเจอคนที่ถูกใจ อยากแต่งงานใช้ชีวิตอยู่ด้วยจริงๆ แต่ก็ติดที่แต่งงานไปแล้ว ดังนั้นถ้าหย่า แกก็ได้ชื่อว่าเคยแต่งงานมาก่อนแล้ว

สเปกแก๊งสูง แปลว่าผู้ชายคนนั้นก็มิสิทธิ์เลือกเยอะ เขาก็เลือกคนที่โสดๆ ซิงๆ มาไม่ดีกว่าหรือ”

หญิงสาวนั่งนิ่งแล้วกระดกเหล้าแก้วที่สองเข้าปากอย่างรวดเร็ว นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เพื่อนสนิทเตือนเธอแบบนี้ แต่นี่เป็นครั้งแรกที่คนทั้งกลุ่มเริ่มจริงจังและเริ่มไม่เห็นด้วยกับแนวคิดของเธอโดยพร้อมเพรียง

“ปล่อยวางบ้างเถอะไอ้เรื่องชื่อเสียงนะ ท่วงอะไรมันมากมาย แกก็เป็นคน รักได้ก็เลิกได้ จะไปผูกเงื่อนแน่นให้ตัวเองดิ้นไม่หลุดทำไม เพอร์เฟกต์ไปสุดท้ายก็ตายบนคาน ดูอย่างพวกฉันสิ อยู่สวยๆ ใช้ผู้ชายเหมือนใช้ทิชชู” ตินท์พูดตบท้าย อยากให้เพื่อนได้คิด

“เออ รู้แล้วนะ” หญิงสาวบอกตัดรำคาญ สีหน้าเริ่มอยากกลับบ้าน เมื่อโดนเพื่อนรุม เห็นดังนั้นทุกคนจึงได้แต่ถอนหายใจ รู้ว่าเพื่อนเป็นคนดีก็จึงทำได้มากที่สุดก็คือการเตือนอย่างที่กำลังซักแม่น้ำทั้งห้ากันอยู่

“มาๆ เปลี่ยนเรื่อง มาข่าวดีบ้างดีกว่า” ตินท์เปลี่ยนเรื่องเพราะบรรยากาศเริ่มตึงเครียดก่อนจะพูดต่อ “ฉันหาลูกค้าใหม่ให้แก่ได้อีกแล้ว”

เพียงเท่านั้นใบหน้าหวานหันไปมองต้นเสียง ดวงตาเปลี่ยนเป็นประกายวาววับ ลืมเรื่องที่กำลังหนักใจอยู่ไปชั่วขณะ ตินท์รีบหยิบซองเอกสารสีน้ำตาลออกมาจากกระเป๋าแล้วส่งให้ มือบางยื่นไปรับแล้วพับใส่กระเป๋าถือของตนด้วยความรวดเร็ว

“เดี๋ยวนะ ทำทางลับๆ ล่อๆ แบบนี้ ไม่ใช่ลูกค้าทั่วไปอีกแล้วใช้ไหม” เป็นช้เห็นคำว่า ‘ทั่วไป’ เป็นพิเศษ

“เออสิ ถ้าเป็นทั่วไป ลูกค้าก็ติดต่อบริษัทนั้นโดยตรงสิคะ จะมาติดต่อฝากเอกสารไปๆ มาๆ ผ่านหนังตื้นห้มันทำไม” ดวงตากลมขยับเร็วๆ ยิ้มกว้างเมื่อคิดถึงเงินก้อนที่จะได้เป็นค่าตอบแทน กระเป๋าแบรด์เนมคอลเล็กชั่นใหม่จะต้องเป็นของเธอ

“นี่พวกแกสองคนยังไม่เลิกทำแบบนี้อีกหรือ!” เคนร้องเสียงหลง ถึงเห็นเกี่ยวแก่แบบนี้แต่ในวันหยุดเขาก็ทำบุญเข้าวัดฟังธรรม ถือศีลอยู่เสมอ

ดังนั้นเคนจึงเป็นคนแรกที่ต่อต้านอาชีพลับๆ ที่ผิดจริยธรรมของสุริวัสสาอย่างหัวชนฝา

“อู๋! แกจะร้องให้คนอื่นหันมามองเราทำไม” กวงซึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามเอ็ดเสียงเข้ม เขาหันไปมองรอบๆ โดยสัญชาตญาณ

“นี่แก เงินที่ได้เนี่ย แก่บอกคุณวิซญ์แบบเดียวเงินก็เข้าบัญชีแล้วบ้านเขาก็รวยจะตาย แค่นี้ชนหน้าแข้งไม่ร่วงหรอก จะทำแบบนี้ทำไม” เคนเบาเสียงลงมาหน่อย แต่ก็ยังเป็นจุดสนใจอยู่ดี

“มันไม่เหมือนกัน ฉันก็มีความสามารถนะยะ ไม่ใช่ขี้ขอมืองอเท้าขอเขาไปวันๆ เงินจากที่ทำบริษัทปกติมันไม่พอใช้ เข้าใจไหม”

“แต่แกไม่ควรเอาความสามารถมาใช้ในทางที่ผิดแบบนี้” เคนส่ายหน้าเบาๆ อย่างเหนื่อยใจ เพราะเพื่อนทั้งสองไม่เคยฟังสิ่งที่เขาเตือนเลยสักครั้ง

นี่ถือเป็นอีกหนึ่งความลับสำคัญของสุริวัสสาที่มีเพียงเพื่อนกลุ่มนี้ที่รู้ความจริงแล้วการที่เธอเป็นเจ้าของสตูดิโอแต่งงานและอาชีพเวดดิ้งแพลนเนอร์ที่มีคนจองคิวเธอยืดยาวเป็นปีๆ เป็นเพียงงานที่สร้างรายได้เสริมเท่านั้น ส่วนรายได้หลักมาจากความสามารถพิเศษในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า รวมถึงการวางแผนทั้งระยะสั้นและยาว ทำให้เธอได้สร้างอาชีพใหม่ให้ตัวเอง ซึ่งนั่นก็คือการรับจ้างวางแผนสัปรางหรือวางแผนตารางออกเดทให้แก่กลุ่มเพื่อนหนุ่มโสดเจ้าสำราญกลุ่มหนึ่ง ซึ่งเธอไม่เคยเปิดเผยตัวตนกับพวกเขา และใช้ธุรกรรมการติดต่อทุกอย่างผ่านไฉนนามของดิฉัน เพื่อนสนิทที่เธอไว้ใจมากที่สุด

บริการสัปรางของเธอนั้นสร้างความพึงพอใจให้แก่ลูกค้าเป็นอย่างมาก เพียงแค่ให้ข้อมูลจำนวนแฟนหรือผู้หญิงของพวกเขาที่ต้องการจะสัปราง เวลาว่าง และข้อกำหนดหรือข้อแม้ต่างๆ สุริวัสสาก็วางแผนให้พวกเขาเดือนต่อเดือน และงานของเธอไม่เคยพลาดแม้แต่ครั้งเดียว!

ข้อแม้อย่างเดียวของเธอคือดิฉันต้องทำการสืบและยืนยัน ว่าพวกเขา ยังไม่ได้แต่งงานและไม่มีพันธะอะไรผูกมัดทั้งสิ้น เพราะเธอไม่ต้องการทำให้

ครอบครัวของใครต้องแตกแยก ฝ่ายตินท์ ด้วยอาชีพดีไซเนอร์ไฟแรงในวงการบันเทิง เขาก็มักจะเจอคนใหม่ๆ อยู่เสมอ ทำให้ลูกค้าน้อยๆ ของเธอเดินสายมาไม่ขาด

คนส่วนใหญ่ในกลุ่มที่เธอและตินท์ตั้งชื่อให้ว่ากลุ่มเสือ ล้วนเป็นคนดังในแวดวงสังคม เขาเหล่านี้มีหญิงสาวเข้ามาพัวพันมากมาย แต่ด้วยงานประจำหรือธุรกิจที่ต้องดูแลนั้นทำให้พวกเขายุ่งเหยิงจนจัดการแทบไม่ไหว พวกเขาจึงต้องสรรหาบริการเสริมจากสุริวัสสา นั่นคือการวางแผนลับรางที่ถูกแนะนำต่อๆ กันปากต่อปากว่าไม่มีวันพลาด ซึ่งแลกกับค่าจ้างราคาสูงลิบที่พวกเขายินดีจะจ่าย

สุริวัสสาชอบอาชีพลับๆ ของเธอมาก เพราะค่าจ้างนั้นนับว่าสูงพอสมควรหากเทียบกับเวลาเพียงน้อยนิดที่เธอเสียไป การเสียเวลาสักสองสามชั่วโมงวางแผนให้คนในกลุ่มเสือหนึ่งคน เงินที่ได้ก็นับเกือบเท่ากับการวางแผน การแต่งงานให้คู่แต่งงานสามคู่ ซึ่งเสียทั้งเวลา เสียทั้งแรง ไหนจะต้องคอยประนีประนอมเมื่อว่าที่เจ้าบ่าวเจ้าสาวตกลงกันไม่ได้ หรือเจอกับคู่ที่ตระหนี่ประหยัดนั้นนี่แต่หวังงานแต่งงานใหญ่ระดับคับเมือง

สิ่งที่เธอทำนั้นขัดแย้งกันเองโดยสิ้นเชิง อาชีพหนึ่งก็ทำให้คนรักกันได้แต่งงานกันมีความสุข แต่อีกอาชีพหนึ่งกลับเป็นการส่งเสริมความเจ้าชู้ ส่งเสริมการนอกใจ แน่หนอนว่าทุกคนในกลุ่มรวมประณามเธออย่างหนักว่าไร้มนุษยธรรมและจริยธรรมเป็นที่สุด แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ตินท์และสุริวัสสาหยุด เพราะทั้งสองถือคติว่าไม่ได้ไปทำให้ครอบครัวของใครแตกแยก เนื่องจากผู้ชายที่รับบริการนี้ล้วนเป็นหนุ่มโสดทั้งนั้น ซึ่งพวกเขาก็ยังมีสิทธิ์ในการใช้ชีวิตตามที่ตนอยากใช้

นี่จึงเป็นอีกปัจจัย ที่ทำให้สุริวัสสายังไม่เชื่อเรื่องความรัก เธอมีความเชื่อมาตลอดว่าผู้ชายเกือบทุกคนล้วนเห็นแก่ผลประโยชน์ เจ้าชู้ และไม่มีใครจริงใจ ซึ่งเธอคงไม่โชครัดถึงขั้นเจอผู้ชายส่วนน้อยที่พร้อมจะรักเธอจริง

“เสียบทำไฉนยะ คิดอะไรรออยู่ หรือจะไม่เอาก็ได้นะ แต่ฉันบอกเลยว่า

คนนี้ได้ดี” ตินห์ทำท่าจะขอซองเอกสารคืน

“เอาสิ จะไม่เอาได้ยังไง” สุริวัสสาตอบทันควัน เรียกรอยยิ้มมุมปากของอีกฝ่ายได้ทันที

“ระวังเถอะ ลักขันธ์กรรมมันจะตามสนอง ไปทำให้ใครเขาเสียใจตั้งเท่าไร” เคนพูดพิมพ์พำ กลอกตาไปมาด้วยความเอือมระอาที่เพื่อนสองคนนี้ทำตัวเหมือนบัวได้น้ำ ไม่ว่าจะกรอกหูไปสักกี่ทีให้เลิกทำก็ไม่เป็นผล

“นี่ยายวสา แกรักฉันไหม” อยู่ดีๆ ตินห์ก็ถามขึ้นกลางวง

“รักสิ ถามมาได้” หญิงสาวหัวเราะ “ไม่รู้ว่าเพื่อนจะมาไม่ไหนอีก

“เออ ฉันก็รักตัวเองเหมือนกัน เพราะฉะนั้นคนนี่แกก็ต้องรอบคอบให้มากๆ นะ เป็นถึงนายแบบและพิธีกรในวงการ ตอนนี้ฉันเป็นสไตลิสต์ส่วนตัวให้เขาอยู่ ข้อแม้เยอะมาก แถมถ้าความแตกขึ้นมา คนที่จะช่วยที่สุดคือฉัน คงโดนเลิกจ้างแน่”

“ไม่ต้องห่วงหรอกน่า ทำมาทำงานๆ แกเคยเห็นฉันพลาดสักครั้งไหมล่ะ” ริมฝีปากแดงสดยิ้มกริ่ม เมื่อเพื่อนเริ่มชวนกันคุยเรื่องอื่นที่เธอไม่ได้สนใจ หญิงสาวจึงเอนตัวพิงพนักโซฟา หยิบของกระดาดานั่นขึ้นมาแฉ้มดูชื่อลูกค้าคนใหม่ด้วยความอยากรู้ เพราะปกติตินห์ไม่เคยย้ายหลายครั้งขนาดนี้ จนกระทั่งสายตาของเธอกวาดไปสะดุดกับชื่อของเขา

ภาคิน

สุริวัสสาอ่านทวนชื่ออีกครั้ง ลางสังหรณ์แปลกๆ บางอย่างเริ่มประดังเข้ามาในจิตใจ แต่เธอก็รีบสับัดหน้าไล่ความรู้สึกนั้นออกไปก่อนจะเก็บซองลงไปใ้ในกระเป๋าตามเดิม เธอไม่เชื่อในสิ่งที่สวารค์กำลังเตือนเป็นครั้งสุดท้าย นึกปลอบใจตัวเองว่ามันคงเป็นเพราะเธอเครียดมาทั้งวัน พอได้มานั่งดื่มหนึ่งฟังเพลง ใจมันเลยแกว่งๆ หัววๆ พิกล

นี่ก็แค่ลูกค้าคนใหม่อีกคน ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติเลยสักนิด

สุริวัสสาตัดเรื่องงานออกจากสมองโดยทันที เธอโน้มตัวมานั่งเท้าคางที่โต๊ะเพื่อกลับเข้าสู่วงสนทนาที่กำลังดูเด็ดเด็ดผัดมัน เมื่อเบิร์ชกำลังเล่าถึง

ประสบการณ์ล่าสุดที่เขาได้เจอหลังจากนัดพบกับผู้ชายคนหนึ่งผ่านแอปพลิเคชันในมือถือ

เธอไม่รู้เลยว่าผู้ชายที่ชื่อเรื่อยๆ ว่าภาคินคนนี้ กำลังจะทำให้ชีวิตดาวค้างฟ้าของเธอเปลี่ยนไป อย่างที่ไม่เคยคิดมาก่อนเลยทีเดียว

๓

สองอาทิตย์ต่อมา

ร่างบางในชุดนอนกระโปรงยาวเดินลงมาจากชั้นบน ผมของเธอถูกรวบเป็นมวยไว้ด้านหลัง เผยให้เห็นใบหน้าที่ถูกเก็บไปอีกแบบเวลาไม่ได้รับการแต่งเติมอะไร เธอชอบวันเสาร์ที่สุด เพราะเป็นเพียงวันเดียวที่เธอได้พักผ่อนจริงๆ นอกจากนี้จะมีเหตุเร่งด่วนที่คนทางสตูดิโอจัดการกันไม่ได้

สุริวัสสาเปิดบริษัทวางแผนแต่งงานซึ่งเปิดทำงานวันจันทร์ถึงศุกร์ คิวของลูกค้านั้นเรียกได้ว่าต้องจองล่วงหน้ากันเป็นปีๆ เพราะบริการของเธอเน้นครบถ้วน สร้างความพึงพอใจและดูเรียบง่ายละเอียดยิ่งให้ทุกอย่างครบวงจรตั้งแต่ต้นจนจบ ซึ่งความผิดพลาดนั้นเกิดขึ้นน้อยมาก และหากเกิดขึ้นลูกค้าก็มั่นใจได้ว่าเธอจะแก้ปัญหาได้เสมอ ส่วนวันเสาร์-อาทิตย์นี้พนักงานจะหนักไปทางส่วนของสตูดิโอ ที่รับถ่ายภาพ ทำอัลบั้ม และทำวิดีโอไว้ใช้ในงานเลี้ยง และเนื่องจากสตูดิโอเปิดทำการเจ็ดวัน จากประสบการณ์ที่ผ่านมา วันอาทิตย์เป็นวันที่มักจะเจอปัญหามากที่สุด ดังนั้นเธอจึงต้องเข้าไปทำงานและดูแลความเรียบร้อย นอกจากนี้ว่าจะมีเหตุให้ไปไม่ได้จริงๆ

แม่และยายของเธอเพิ่งย้ายไปอาศัยอยู่ต่างประเทศ ดังนั้นบ้านหลังนี้จึงเหลือเพียงเธอกับแม่บ้านเท่านั้น หลังจากชงกาแฟเสร็จ หญิงสาวก็เดินกลับไปห้องรับแขก เปิดโทรทัศน์ดูระหว่างรอพิบัตย์ แม่บ้านที่เธอสนิทเหมือนเป็นเพื่อนสนิทคนหนึ่งยกถาดอาหารเข้าเข้ามาให้ เมื่อเจอช่องที่ถูกใจแล้ว มือบางก็เอื้อมไปคว้าโทรศัพท์มือถือมาเช็กข้อความ นำแปลกที่ศิริวิษณ์ไม่ได้อ่านข้อความของเธอตั้งแต่ช่วงบ่ายเมื่อวาน พอโทร. ไปก็ปิดเครื่อง สุริวัสสาคิดในใจว่าเขาคงลืมบอกเธอว่าต้องไปประชุมที่ไหนสักที่ เดียวเย็นนี้ก็คงติดต่อกลับมาเอง

ไม่รู้ว่าป่านนี้ลูกค้าคนล่าสุดของเธอจะเป็นอย่างไรบ้าง หลังจากวันนั้นที่สุริวัสสากลับมาถึงบ้าน วันรุ่งขึ้นเธอก็รีบสะสางงานโดยเริ่มจากการวางแผนให้ภาคิน แล้วส่งโดยใช้ชื่อของติณห์แบบที่ทำมาตลอด พอเมื่อวานเธอโทร. ไปถามติณห์ ก็เห็นบอกว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี แต่ไม่รู้ทำไมเรื่องมันถึงคาใจจนทำให้เธอนึกกังวลถึงตลอดเวลาแบบที่ไม่เคยเป็นกับลูกค้ารายไหนมาก่อน ทั้งๆ ที่พอวางแผนจริงๆ ตารางชีวิตของภาคินก็ค่อนข้างเรียบง่าย ลูกค้าหลายรายที่วางแผนอยู่ในขั้นที่เสี่ยงกว่านี้เธอก็ทำมาแล้ว ดังนั้นจึงไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าจะกังวลทำไม

แต่แล้วดูเหมือนวันนี้จะไม่ใช่วันหยุดแบบที่หญิงสาวฝันไว้อีกต่อไป เพราะในขณะที่อาหารเขี่ยยังไม่ทันพร่องไปถึงครึ่ง โทรศัพท์ของเธอก็สั่นไม่หยุด ดวงตากกลมหลับลงพลางถอนหายใจหลังจากเห็นหน้าจอขึ้นเป็นเบอร์โทรศัพท์ของสตูดิโอ

“จ๋า” เสียงหวานกรอกลงไปอย่างเหนื่อยหน่าย เมื่อได้ยินปลายสายกระซิบกระซาบเล่าเหตุการณ์อย่างรวดเร็ว เธอจึงรู้ว่าปัญหาวันนี้คงหนีไม่พ้นลูกค้าขีวีนที่ทำให้การทำงานของร้านสะดุดเป็นแน่

“อีกครั้งชั่วโมงพื๋นน่าจะถึง บอกพวกเขาให้ใจเย็นๆ ก่อน” เธอตอบกลับไปอย่างใจเย็นแล้วจึงกดตัดสาย ทั้งข้าวเข้าไว้กลางคันแบบนั้นก่อนจะวิ่งขึ้นไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าอย่างทำเวลาที่ที่สุด สุดท้ายก็คิดว่ากระเป๋าคู่นี้

ลำอานแบบพกพาขึ้นรถไปด้วยกันเพราะไม่อยากให้ลูกค้ารอนาน

รถยุโรปสีขาวมุกวนเข้าไปในที่จอดของสตูดิโอ สุริวัสสาเขียนคิ้วเติมให้เสร็จหลังจากขับรถไปแต่งหน้าไปตลอดทาง เธอคว้ากระเป๋าถือแล้วเดินเข้าไปในร้าน นำแปลกที่ทุกอย่างดูปกติ ไม่ได้มีสถานการณ์เลวร้ายอย่างที่เธอคิดไว้ระหว่างทางที่ขับมา แต่หญิงสาวก็สังเกตได้ถึงสีหน้าโง่งองของพนักงานหน้าร้าน เมื่อเห็นเธอเดินเข้ามาเหมือนเป็นผู้ช่วยชีวิต ทั้งหมดรีบยกมือไหว้ก่อนที่จะชี้ไปทางห้องด้านในที่มีไว้รับรองลูกค้า ซึ่งเป็นชุดรับแขกที่ใช้นั่งเลือกและคุยเกี่ยวกับแผนแต่งงานและแพ็คเกจต่างๆ

“เหนื่อยหน่อยนะวันนี้ ยายหยกเค้าโทร. มาบอกที่เมื่อคืนว่าขอลา” เธอทักทายพนักงาน ดูจากสภาพแต่ละคนแล้วทุกคนคงจะต้องวิ่งไปมาตั้งแต่เช้า เพราะนอกจากวันนี้จะเป็นวันหยุด ทำให้ลูกค้าเยอะแล้ว ยังมีพนักงานคนหนึ่งเ็นร้านที่ขอลาอีกด้วย

“สวัสดิ์ค่ะ” หลังจากสุดท้ายใจเข้าลึก สุริวัสสาก็ทอดเสียงหวานนำเข้าไปในห้องก่อนที่เธอจะก้าวเข้าไป เมื่อฝ่ายที่นั่งหันหลังอยู่ได้ยินจึงรีบหันมาทางต้นเสียง เห็นใบหน้าของอีกฝ่ายแล้ว เจ้าของร้านกลับเป็นฝ่ายประหลาดใจเสียงเองที่ได้พบกับบุคคลที่เธอไม่คิดว่าจะได้เจอที่นี่

“ฮายค่ะ” กานต์พิชชาโบกมือทักกลับแบบสมัยนิยม พลางลุกขึ้นยืนแล้วผายมือเชิญให้อีกฝ่ายนั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้ามกัน ท่าทางเหล่านี้แลดูเป็นมิตรและเป็นกันเอง จนสุริวัสสาสงว่าเธอไปสนิทกับคนตรงหน้าตอนไหนไม่สิ ต้องระแวงมากกว่าว่ากานต์พิชชามาหาเธอถึงที่แบบนี้แสดงว่าต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากลแน่ๆ เพราะคราวก่อนที่เจอกันยังตั้งใจเปิดศึกอยู่ใต้งๆ ยังไม่นับที่เขียนเห็บแหมเธอในโซเชียลอีก

“อ้าว ทำไมไม่โทร. บอกก่อนล่ะว่าจะมา ดินะที่พี่ต้องเข้ามาดูลูกค้า ไม่งั้นคงไม่ได้เจอ” สุริวัสสาแสรังพูดตามมารยาทแล้วก็คิดดีในใจ มาถึงร้านแล้วยังจะมาเวียนมาเหวี่ยงอะไรอีก เพราะหญิงสาวค่อนข้างมั่นใจว่าลูกน้องของตนได้รับการอบรมมาอย่างดี ไม่น่าจะทำหน้าที่อะไรบกพร่อง

“เซอร์ไพรส์แบบนี้สิคะถึงจะดี เพื่อมีอะไรซ่อนอยู่จะได้รู้” ฟังดูก็รู้ว่าสาวเปรี้ยวตรงหน้าจงใจหาเรื่องพูดกระทบแม่แกล้งทำให้ดูเป็นเรื่องตลกก็ตาม คนฟังจุนขึ้นมานิดหน่อยก่อนจะปรับอารมณ์เป็นปกติโดยไม่นึกถือโทษคำพูดของคนตรงหน้า แต่จากการประเมินสถานการณ์ ฟังถึงจุดนี้ สุริวัสสาก็ยังไม่เข้าใจว่ากานต์พิชชาสร้างปัญหาให้ร้านเธอตรงไหน เพราะหล่อนก็ดูอารมณ์ดีไม่ได้มีปัญหอะไรอย่างที่เด็กในร้านรายงานทางโทรศัพท์

“แล้ววันนี้มีอะไรกับพี่รีเปล่า พอดีฟังงานยุ่งๆ อาจจะต้องยุ่งไม่ได้นาน” ถึงอยู่ได้ก็ไม่อยากอยู่ ประโยคสุดท้ายถูกต่อขึ้นในใจ หญิงสาวพยายามหลีกเลี่ยงการสนทนาหรือตอบโต้แน่นอนว่าที่สามีมาโดยตลอด ไม่ว่าจะเป็นการกินข้าวที่บ้านของกิริวิชัยหรือนัดไปไหนมาไหน เธอรู้ว่ากานต์พิชชาไม่ค่อยชอบเธอเท่าไร ส่วนเธอเองก็ไม่อยากมีเรื่องจึงพยายามไม่ถือ และไม่เก็บคำพูดที่คอยเหน็บแนมหรือกล่าวหามาเป็นเรื่องให้รักสมอง ดังนั้นวันนี้ถือว่กานต์พิชชามาแปลกมากพอสมควร เพราะการที่อีกฝ่ายตั้งใจมาหาเธอขนาดนี้ ทำให้ลางสังหรณ์ไม่ดีบางอย่างของสุริวัสสาคอยเตือนขึ้นมาเป็นระยะ

“ขออนุญาตนะคะ คุณวสาคะ” พนักงานหน้าร้านเดินค้อมตัวเข้ามาด้านใน ชัดแจ้งหะการพูดคุยกะทันหัน “ลูกค้าที่ว่า อยู่ในห้องสตูดิโออะ” พูดจบก็พายมือไปทางประตูด้านในซึ่งเป็นทางทะลุไปทางสตูดิโอถ่ายภาพเพียงเท่านั้นสุริวัสสาก็สปริงตัวขึ้นจากเก้าอี้แล้วจึงขอตัวเดินเข้าไปสะสางปัญหาก่อน

“อ้าว เธอขึ้นมาทางนี้ พี่ก็นึกว่าเป็นคุณกานต์ที่มีปัญหา” เธอกระซิบเบาๆ พอให้ได้ยินกันกับพนักงานเพียงสองคน พนักงานสาวยิ้มแฉ่งๆ กลับมาเป็นคำตอบ เมื่อเปิดประตูเข้าไปในสตูดิโอจึงพบว่าปัญหาที่แท้จริงคือคู่ถ่ายภาพฟรีเวดดิ้งด้านใน ที่วินช่างกล้องทุกรายละเอียดจนงานถ่ายภาพเลยเวลาที่จองไว้ไปแล้วเกือบสองชั่วโมง กว่าสุริวัสสาจะจัดการได้ก็เกือบครึ่งชั่วโมงเข้าไปแล้ว

หลังจากเดินออกมาอีกครั้งก็ยิ่งเห็นกานต์พิชชาอ่านนิตยสารรออยู่ที่เก้าอี้ตัวเดิม แต่คราวนี้กลับมีชายหนุ่มอีกคนนั่งอยู่ด้วย รูปร่างหน้าตาของเขาค่อนข้างไปทางพระเอกซีรีส์เกาหลีที่เธอกำลังติดอยู่ หญิงสาวเริ่มเอะใจนึกระแวงไปมากมายด้วยอคติว่ากานต์พิชชาต้องนำความเดือดร้อนมาให้เธอเป็นแน่

“กลับมาพอดีเลย พี่วสาละ นี คิม เพื่อนของกานต์ คิมคะ นีพี่วสาเจ้าของที่นี่”

ชายหนุ่มที่ชื่อคิมยกมือไหว้สุริวัสสาอย่างเก๋ๆ กังๆ

“คิมเป็นคนเกาหลีนะคะ ทำธุรกิจอยู่ในไทย พูดไทยได้นิดหน่อย”

ระหว่างที่กานต์พิชชากำลังแนะนำเพื่อนอยู่นั้น คู่แต่งงานที่มีปัญหาในสตูดิโอก็เดินออกมาหลังจากถ่ายงานเสร็จ สุริวัสสาไม่แน่ใจว่าตัวเองคิดไปเองหรือเปล่าที่เห็นผู้หญิงคนนั้นหันมามองกานต์พิชชา แวบหนึ่งนั้นเหมือนคนทั้งคู่รู้จักกันมาก่อน

“ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ เออ แล้วสรุปที่กานต์มาวันนี้ มีเรื่องอะไรให้พี่ช่วยหรือเปล่า” สุริวัสสารีบตรงเข้าประเด็น เมื่อกานต์พิชชามีท่าทีจะชวนคุยนอกเรื่องเพิ่มเติมอีก ซึ่งยิ่งผิดวิสัยตั้งแต่เธอรู้จักมา

“เปล่าหรือค่ะพอดีจะมาขอคำปรึกษานิดหน่อย คิมกำลังจะแต่งงานกับแฟน นีแฟนเค้าสวยมากเลยนะ เตียวจะเปิดรูปให้ดู” กานต์พิชชาเลื่อนรูปในโทรศัพท์ไปเรื่อยๆ

“กานต์ วันนี้ลูกค้าพี่เยอะมาก เตียวอาจจะอยู่คุ้ยได้ไม่นาน” สุริวัสสาทำท่าจะตัดบทเมื่ออีกฝ่ายยังไม่ยอมเข้าเรื่องเสียที

“อ้อๆ ได้ค่ะ คือคิมเขาอยากมาหาข้อมูลพวกแพ็กเกจอะไรแบบนี้ไว้ชื่อเสียงของพี่วสาก็ตั้งเป็นอันดับต้นๆ เลยพาเค้ามา”

“พริ้ม ไปเอาตัวแพ็กเกจมาเลย” สุริวัสสาหันไปเรียกพนักงานหน้าร้านให้หน้าของเข้ามา เตรียมพร้อมนำเสนอลูกค้า

“ผมสนใจธีมแบบนี้ครับ” คิมเลื่อนดูรูปในแท็บเล็ตอยู่สักพักก่อนจะ

เจอสถานที่และข้อเสนอที่ถูกต้อง

และนั่นก็เป็นการเริ่มต้นของหนึ่งในบทสนทนาที่ยุ่ยยากที่สุดในชีวิตการทำงานของเธอ เพราะข้อแม้ของชายหนุ่มคนนี้เยอะไปหมดทีเดียว เรื่องและอุปสรรคทางภาษาก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การคุยงานครั้งนี้ต้องอาศัยสมาธิอย่างมาก ส่วนพนักงานในร้านก็ผลัดกันวิ่งเข้าวิ่งออกห้องรับรองจนเหนื่อยไปตามๆ กัน เนื่องจากต้องคอยบริการทั้งลูกค้าและเพื่อนของลูกค้า ซึ่งดูรวมๆ แล้วมีปัญหามากกว่าตัวลูกค้าเองเสียอีก ไม่ว่าจะเป็นการขอหน้า ขอของว่าง ขอเปลี่ยนหมอนอิง หรือแม้กระทั่งเรียกพนักงานมาปรับแอร์ต่างๆ ที่รีโมทก็วางอยู่ข้างตัว

ระหว่างการคุย สุริวัสสาต้องคอยเหลือบมองหน้าร้านเป็นระยะ เพราะนอกจากพนักงานของเธอจะต้องคอยบริการคนตรงหน้าแล้ว ยังต้องคอยบริการลูกค้าที่นัดไว้ พาเดินขึ้นลง แก้ปัญหาในสตูดิโอ นับว่าแทบไม่ได้นั่งพักกันเลยทีเดียว ส่งผลให้หน้าร้านไม่มีคนเฝ้าเลยสักคน ด้วยความเป็นเจ้าของร้านเลยกลัวเรื่องขโมยขโจรเป็นธรรมดา เพราะในวันหยุดแบบนี้มีคนเดินเข้าเดินออกหน้าร้านของเธอพลุกพล่านพอสมควร ดังนั้นก็ไม่ยากเลยถ้าจะจกจกยอะไรจากหน้าร้านและห้องโชว์ติดไม้ติดมือไป

“แล้วคุณคิดวางแผนว่าจะแต่งประมาณเดือนไหน ปีไหนคะ” เจ้าของร้านถามซ้ำเป็นครั้งที่ห้าหลังจากเวลาผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง ผู้ชายคนนั้นมาแปลกจริงๆ แทนที่จะตกลงเรื่องวันเวลาให้เรียบร้อยก่อน กลับมัวแต่สนใจรายละเอียดยิบย่อยจุกจิก พอถามเรื่องวันกลับไม่ยอมตอบสักที

“อีกหนึ่งเดือนครับ”

คำตอบนั้นทำให้คิ้วสวยขมวดเข้าหากันโดยอัตโนมัติ

“เดือนเดียวไม่น่าจะทันนะคะ ปกติต้องจองคิวล่วงหน้าอย่างน้อยๆ ก็เกือบๆ ปี อย่างปีนี้ก็น่าจะเต็มจนถึง...” สุริวัสสาพูดขณะเปิดดูปฏิทินคิวงานที่พนักงานเอามาให้ แต่แล้วประโยคของเธอก็ต้องชะงักลงเมื่อเสียงแหลมของอีกฝ่ายดังชัดขึ้นมาเสียก่อน

“หนึ่งเดือนค่ะ” กานต์พิชชาธิบโพล่งขึ้นมาเสียงดัง

“คือมันไม่น่าจะ...” เสียงหวานพยายามลุ่มีให้หนึ่ง แม้จะตกใจที่อยู่ดีๆ อีกฝ่ายขึ้นเสียงขึ้นมาเสียงดื้อๆ จนลูกค้ำคนอื่นในร้านหันมามองเป็นตาเดียว

“หนึ่งเดือนค่ะ” เธอพูดซ้ำอีกรอบด้วยเสียงที่แข็งขึ้นมาอีกระดับ

สุริวัสสาสูดหายใจเข้าลึก แล้วเงยหน้าจากสมุดบันทึกคิวงาน “กานต์เอาจริงๆ คือบริษัทที่ทำงานเป็นระบบ มีคิว มีการวางแผน เพราะงานจะได้ ออกมาดีที่สุดในที่สุด”

“กานต์บอกว่าหนึ่งเดือนก็หนึ่งเดือนล๊ะะ ที่มงานพี่วามีตั้งเยอะเวลาก็มีถมเถ”

“แต่ภายในหนึ่งเดือนนี้ไม่ได้มีแค่คู่คุณคิมคู่เดียวนะจ๊ะ” สุริวัสสาเริ่มเสียงแข็ง แล้วทำไม้ถือคาคิมอะไรนี่ต้องรีบขนาดนั้น จากประสบการณ์ของเธอ คู่ไหนที่มาแบบรีบๆ กะทันหันแวนั้นมักไม่ใช่เรื่องที่ดี

“ก็ลัดคิวล๊ะะ จ่ายเพิ่มไม่อั้นอยู่แล้ว” ดูเหมือนกานต์พิชชาจะเป็นเด็กดีเป็นร้อนแทนตัวเจ้าบ่าวเหลือเกิน สุริวัสสาไม่สนใจคำพูดของอีกฝ่าย เรื่องเงินไม่ใช่ปัญหา แต่สิ่งที่ทำให้หญิงสาวเริ่มไม่พอใจคือการไม่เคารพกฎกติกาต่างหาก

“เหมม...ไหนๆ พาเพื่อนมาแล้ว แค้ก็ดูสนใจมาก กานต์ก็ต้องต่อรองให้เพื่อนล๊ะ” กานต์พิชชาตั้งใจยื้อต่อเมื่อเห็นอีกฝ่ายยังไม่ยอมตอบรับอะไร จนกระทั่งสุริวัสสาทนไม่ไหว เริ่มรู้สึกว่เธอกำลังเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ เพราะกานต์พิชชาไม่ยอมฟังอะไรทั้งนั้น

“พี่ขอโทษด้วยจริงๆ ร้านเราไม่เคยมีมาตรการลัดคิวให้ลูกค้ำคนไหนถึงจะเป็นคนรู้จักกันก็ตาม” เธอตั้งใจเน้นค้ำว่าคนรู้จักให้ได้ยินชัดๆ ขนาดเพื่อนของเธอบางคนก็รู้จักกันมานานยังไม่กล้ามาสั่งแบบนี้เลย แล้วผู้หญิงตรงหน้าไปเอาความมั่นใจมาจากไหนว่าเธอจะยอมทำให้ ทั้งๆ ที่ปกติก็ไม่ได้ญาติดีกันเท่าไรเสียด้วย

กานต์พิชชามีท่าที่ไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งสุริวัสสาไม่สนใจ เธอ

คิดไว้แล้วไม่คิดว่ากิตติศัพท์ของหญิงสาวคนนี้ได้มาจากการนั่งเทียนเขียนข่าวลือแน่นอน เนื่องมาจากหลายคนคงเคยเจอฤทธิ์ความเอาแต่ใจมาแล้วโดยเฉพาะคนรอบตัว

“ถ้าคุณคิมอยากจัดงานภายในหนึ่งเดือน วสาแนะนำให้ลองไปติดต่อร้านอื่นดูนะคะ ขอบคุณนะคะที่ให้เกียรติมา” หญิงสาวหันไปกล่าวตัดบทเพราะกลัวเรื่องจะใหญ่โตไปมากกว่านี้ ลึกๆ แล้วก็แอบนึกเสียดายเวลาและพลังสมองที่ใช้ในการตกลงกันตั้งนาน

“เดี๋ยวก่อนค่ะ” กานต์พิชชายังไม่ยอมง่ายๆ มีอบางคว่าแขนเจ้าของร้านเอาไว้ แวดตาดูมีความกังวลฉายขึ้นมาแวบหนึ่งอย่างเห็นได้ชัด

“ขอโทษจริงๆ ที่พี่ทำตามที่คุณไม่ได้ ถ้าไม่มีอะไรแล้วพี่ขอตัวไปคุยกับลูกค้าก่อนนะ ถึงเวลานัดพอดี” คนพูดยิ้มหวานปิดท้ายก่อนจะดึงมือออกอย่างสุภาพ เธอลุกขึ้นกล่าวขอโทษพอเป็นมารยาทแล้วจึงผล่อออกมาจากทางตงจึงเห็นอีกฝ่ายนั่งนิ่งซักสี่หน้า ไม่ได้สนใจการที่เธอเดินออกมาเลยแม้แต่น้อย

แต่เมื่อสุริวัสสาหันหลังแล้วเดินออกไป คนที่นั่งซักสี่หน้าอยู่กลับมีแววดาพอใจวาววามขึ้นมาครู่หนึ่ง แผนของกานต์พิชชาสำเร็จไปหนึ่งขั้นโดยหวังว่าสุริวัสสาจะไม่ทันสังเกตอะไร

ในช่วงบ่าย สุริวัสสาถือโอกาสนั่งทำงานที่สตูดิโอไปพลางๆ ดึกของเธอมีสี่ชั้น ชั้นแรกเป็นหน้าร้านซึ่งมีไว้สำหรับการรับรองลูกค้าและเป็นสตูดิโอถ่ายรูป ด้านในสุดของชั้นนี้ถูกกันไว้เพื่อใช้เป็นเวทีทำงานของพนักงาน รวมถึงโต๊ะทำงานของเธอด้วย ชั้นสองและสามเป็นที่เก็บและลองเสื้อผ้า ซึ่งชุดเจ้าสาวนั้นกินที่มากพอสมควร นอกจากนั้นก็มียุติโอดีเล็กๆ อีกสองห้อง ส่วนชั้นบนสุด สุริวัสสาตั้งใจตกแต่งเป็นคอนโด เพื่อวันไหนที่เธอทำงานดึกจะได้พักที่นี่ได้เลย

หญิงสาวเริ่มเป็นห่วงกิริยวิชัยขึ้นมาตงตงๆ เมื่อเข้ามาแต่ยุ่งจนลืมถาม

กานต์พิชชา เพราะจนตอนนี้มือถือของเขาก็ยังปิดเครื่อง ติดต่อทางไหน ไม่ได้เลยสักทาง เมื่อกลางวันเธอโทร.ไปหาเลขาฯ ของเขา แต่ทางนั้นก็บอก ว่าไม่ทราบลูกเดียว รู้เพียงว่ากีรวิชญ์ไม่ได้มีงานหรือมีประชุมตามที่เธอ สันนิษฐานไว้

“พื้นที่คะ ติดต่อกูณวิชญ์ได้รึยังคะ” สุริวัสสาโทร. หาเลขาฯ การของกีรวิชญ์อีกครั้ง เธอตัดสินใจเก็บของเพื่อไปตามหาเขาที่บ้านก่อนที่จะ ไม่มีเวลา คืนนี้เธอและเขาต้องออกงานด้วยกัน เพราะบริษัทในเครือของเขา เพิ่งเปิดคอมมูนิตีมอลล์ที่ใหม่ใจกลางเมือง แน่นนอนว่ากีรวิชญ์ต้องไปร่วมงานในฐานะรองประธานบริษัทใหญ่ และคุณภานภักษ์ ว่าที่แม่สามีของเธอ ก็ออกคำสั่งกลายๆ มาตั้งแต่อาทิตย์ที่แล้วว่าให้ใช้งานนี้เป็นการประกาศวัน หนึ่งและวันแต่งงานไปเลย

“ยังเลยคะคุณวสา พี่โทร. ตามจนถึงที่บ้านก็ไม่มีใครรู้ว่าไปไหน” เลขาฯ ้วยกลางคนประจำตัวกีรวิชญ์พูดเสียงเหนื่อย เธอพยายามอย่างสุด ความสามารถก็ยังไม่เจอตัวกีรวิชญ์ ใดๆ ที่เมื่อเช้าเขายังส่งอีเมลมาสั่งงาน เธออยู่เลย นำแปลกที่สุริวัสสากลับบอกว่าติดต่อกเขาไม่ได้ตั้งแต่เมื่อวาน

รถยนต์ของเธอแล่นออกจากสตูดิโออย่างรวดเร็ว มุ่งหน้าตรงไปยัง คฤหาสน์ใจกลางเมือง ดวงตากลมเหลือบมองนาฬิกาบนรถด้วยความกังวล ตอนนั้นเวลาใกล้สี่โมงแล้ว โชคดีที่เธอถือโอกาสช่วงที่ช่างแต่งหน้าในสตูดิโอ ว่าง ให้ทำผมและแต่งหน้า ช่วยกันกับสไตลิสต์ที่เลขาฯ ของกีรวิชญ์ส่งมา ดังนั้นการแต่งตัวจึงเร็วขึ้นกว่าปกติ

ชุดสำหรับการออกงานคืนนี้ยังแขวนอยู่หลังรถ ตอนนี้เธอต้องออก ตามหาว่าที่เจ้าบ่าวในชุดเสื้อเชิ้ตกางเกงขาสั้นไปก่อน นึกแล้วสุริวัสสาก็ต้อง ถอนหายใจยาวเป็นครั้งที่ร้อยของวัน เมื่อนึกย้อนไปถึงพฤติกรรมของเขา เมื่อหลายวันก่อน เธอก็เริ่มสังหรณ์ใจไม่ตี กีรวิชญ์ดูเสียขรึมกว่าปกติ เหม่อลอยบ่อย และใช้โทรศัพท์ตลอดเวลา

เมื่อเลี้ยวรถเข้าจอดในที่จอดประจำที่บ้านของกีรวิชญ์ สุริวัสสาก็ก้าว

จับๆ เข้าไปในตัวคุณหาสนอย่างรวดเร็ว เธอถือวิสาสะเปิดประตูเข้าไปในห้องรับแขกแอร์เย็นฉ่ำที่คุณกนกกรักษ์...แม่ของเขาและกานต์พิชชาซึ่งเป็นน้องสาวกำลังนั่งแต่งหน้า โดยมีช่างแต่งหน้ารุ่มก้นอยู่สามสี่คน

“อ้าว พี่วสา ทำไมมาที่นี่ล่ะคะ นึกว่าจะไปเจอกันที่งาน” กานต์พิชชาถามด้วยความประหลาดใจ ก่อนจะหลับตาลงให้ช่างแต่งหน้าแต่งเปลือกตาต่อ ไม่ได้สนใจผู้มาใหม่ผิดกับน้ำเสียงที่ทักออกมา

“วิชญ์เขากลับไปรับหนูตั้งแต่เช้าแล้วนี่ลูก” คุณกนกกรักษ์ยืนยันว่าลูกชายของตนออกจากบ้านไปเมื่อเช้า โดยอ้างว่าจะรับแฟนสาวไปแก้ชุดและแต่งหน้าทำผมสำหรับคืนนี้

“เปล่านี่คะ คือวาสาติดต่อเขาไม่ได้ตั้งแต่เมื่อวาน” เธอรีบพูดด้วยความร้อนใจ ทำไมข้อมูลของแต่ละคนรู้นั้นไม่ตรงกันเลยสักคน น่าแปลกใจที่หลังจากได้ยินดังนั้น กนกกรักษ์และกานต์พิชชายังคงนั่งแต่งหน้าไปเรื่อยๆ ไม่ได้มีท่าทีทุกข์ร้อนอะไร มีเพียงเธอเท่านั้นที่ร้อนใจอยู่คนเดียว

“เดี๋ยวพี่วิชญ์ก็กลับมาเองแหละคะ พี่วสาไปเอาชุดมาเปลี่ยนดีกว่าเดี๋ยวเราจะได้ไปงานพร้อมกัน” กานต์พิชชาพูดปลอบเมื่อเห็นสุริวัสสาเดินไปเดินมาจนเธอเริ่มเวียนหัว เธอกับแม่มั่นใจว่ากีรวิชญ์ไม่ใช่คนเหลวไหล เขาอาจจะต้องไปสะสางงานอะไรสักอย่าง เดียวก็กลับมาทันเวลา

สุริวัสสานั่งหน้าบอญไม่รับระหว่างทางขากลับจากงานเปิดตัว ส่วนครอบครัวของชายหนุ่มก็นั่งหน้าเครียด ไม่มีใครพูดอะไรกันในรถสักคำ เมื่อช่วงเย็นที่ผ่านมา ทุกคนรอเขาจนเวลาจวนตัวเพราะติดต่อทางไหนก็ไม่ได้ สุดท้ายจึงต้องตัดสินใจไปทำงาน ที่แย่ไปกว่านั้นคือสคริปต์ทั้งหมดที่กีรวิชญ์จะต้องเป็นคนกล่าว ถูกส่งต่อมาให้กานต์พิชชาพูดแทนในฐานะรองประธานอีกคน ซึ่งเธอก็พูดได้ติดๆ ขัดๆ เพราะไม่ได้เตรียมมาก่อน

แต่สิ่งที่แย่ที่สุดซึ่งเป็นเหตุผลให้เธอนั่งขมวดคิ้วจนแทบจะชนกัน นั่นก็คือ กนกกรักษ์แอบไปกระซิบนักข่าวเรื่องที่จะแถลงเรื่องงานแต่งงานแบบ

เป็นทางการวันนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ และเมื่อมาถึง นักข่าวก็เตรียมทำข่าวไว้แล้ว สุดท้ายจึงกลายเป็นเธอต้องแถลงเรื่องงานแต่งงานคนเดียว โดยอ้างว่ากีรวิชญ์ติดงานสำคัญ!

มีผู้หญิงที่ไหนในโลกบ้าง ที่ยื่นแถลงข่าวเรื่องงานแต่งงานของตัวเองเป็นเรื่องเป็นราว โดยมีว่าที่แม่สามีคอยพูดเสริมถึงรายละเอียดวันแต่งงานซึ่งตัวเองก็เพิ่งรู้พร้อมนักข่าวในเวลานั้น ทุกอย่างถูกจัดการโดยปราศจากเงาของว่าที่เจ้าบ่าว! นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่กนกกรักษั่มดม็อกข์ใช้เธอเป็นเครื่องมือแบบนี้ ยิ่งนึกก็ยิ่งโกรธ ทันทีที่รถเล่นเข้ามาจอดในรั้วบ้าน สุริวัสสาก็ก้าวลงจากรถแล้วเดินตรงไปที่รถตัวเองเลย เธอไม่มีอารมณ์จะล่ำลาหรือหันกลับไปมองใครทั้งนั้น

แต่ทันทีที่เธอกำลังจะออกรถ แม่บ้านคนหนึ่งก็วิ่งทะล่อทะล่ำเข้าไปหาครอบครัวของกีรวิชญ์ซึ่งกำลังจะเดินเข้าไปในตัวบ้าน มองจากมุมนี้จึงเห็นหล่อนส่งกระดาษใบหนึ่งให้ ทั้งสามคนดูหนึ่งไปทันที

ปฏิกิริยาของพวกเขาทำให้ความสังหรณ์ใจของสุริวัสสาแรงขึ้นเรื่อยๆ เธอตัดสินใจอยากรถกลับเข้ามาให้ใกล้ที่สุด ก่อนจะเปิดประตูลงจากรถแล้วกึ่งเดินกึ่งวิ่งเข้าไปหา กานต์พิชชาส่งกระดาษแผ่นนั้นให้เธอดูในขณะที่ใบหน้าเต็มไปด้วยความตกใจ

“เจอวางไว้บนเตียงในห้องค่ะ เสื้อผ้าก็หายไป” แม่บ้านคนเดิมรีบรายงาน บิดาของกีรวิชญ์รีบประคองภรรยาเข้าไปในตัวบ้าน ส่วนกานต์พิชชานั้นยังคงยืนนิ่งอยู่เป็นเพื่อนเธอ

สุริวัสสากวาดตาไปบนกระดาษอย่างลวกๆ ภายในเขียนด้วยลายมือบรรจงเสมือนว่าเจ้าตัวได้วางแผนมาลึกซึ้งแล้ว เนื้อหามีเพียงไม่กี่บรรทัด ทั้งสั่งงานและมอบอำนาจการตัดสินใจทั้งหมดในบริษัทให้แก่กานต์พิชชาท้ายจดหมายค่อยมีเขียนถึงเธอ

วสา เราขอโทษที่ทำแบบนี้ เรื่องมันบานปลายเกินกว่าที่เราสองคนคิดไว้ตั้งแต่แรก เราขออรับว่าเราหนีปัญหา แต่เราทนแรงกดดันจาก

ทุกด้านไม่ไหวจริงๆ

สุริวัสสาารู้ทันทีว่าแรงกดดันส่วนใหญ่ที่กิริวิชญ์ได้รับนั้นมาจากใคร ในหนึ่งเธอก็โกรธเขาที่ทิ้งเธอให้เผชิญปัญหาคนเดียว แต่อีกใจหนึ่งก็เข้าใจ ไม่รู้ว่าตลอดสองอาทิตย์ที่ผ่านมา กิริวิชญ์ต้องเจอแรงกดดันจากมารดา ตัวเองขนาดไหน

ทุกอย่างคงจะตึกว่านี่ ถ้าจดหมายฉบับนี้ถูกเจอเมื่อสี่ชั่วโมงก่อน ก่อนที่เธอจะแถลงข่าวเรื่องงานแต่งงานที่คุณหญิงกนกกรักษ์ยืนยันหนักแน่น เหลือเกินว่ากำลังจะเกิดขึ้น!

ตอนนี้ข่าวการให้สัมภาษณ์คงกำลังกระจายไปทั่วโลกออนไลน์ ถ้าอยู่ดีๆ สุริวัสสาทะเล่หะล่าออกไปแถลงคนเดียวก็รอบโดยมีเนื้อหาขัดแย้ง กับสิ่งที่พูดไปวันนี้โดยสิ้นเชิง ความน่าเชื่อถือของเธอต้องลดลงอย่างแน่นอน และมันก็จะส่งผลกระทบต่อธุรกิจและชื่อเสียงของเธอด้วย

“เราต้องตามพิริวิชญ์กลับมา อย่างน้อยก็ให้เขามาช่วยแก้ข่าว ระหว่างนี้เราก็ค่อยๆ ปล่อยข่าวไปก่อนว่าพิริวิชญ์ไปต่างประเทศ ไปดูแลโพรเจกต์ด่วนอะไรก็ว่าไป กระแสเรื่องแต่งงานจะได้ซาลงด้วย” กานต์พิชชาช่วยคิดอีกแรง ก่อนจะเอื้อมมือมาบีบต้นแขนว่าที่พี่สะใภ้เบาๆ เป็นการให้กำลังใจ เธอเองก็ไม่คิดว่ากิริวิชญ์จะหนีปัญหาจริงๆ เสียแบบนี้ นี่เป็นครั้งแรกตั้งแต่รู้จักกันมา ที่ทั้งสองพูดติดต่อกันโดยไม่ได้มีความหมายโดยนัยแอบแฝงเพื่อประชดหรือแกล้งพูดกระทบกันอย่างที่ผ่านๆ มา

“ใช่ ฉันจะโดนประโคมข่าวว่าเป็นม่ายชั้นหมากไม่ได้!” สุริวัสสากัดฟันแน่นขณะพูดพึมพำกับตัวเอง ตอนนี้หญิงสาวไม่มีเวลานั่งก่อกลุ่มใจอะไรทั้งนั้น เธอจะต้องตามตัวเขากลับมาเพื่อสะสางเรื่องที่กำลังมานานให้จบลงโดยเร็วที่สุด!

สุริวัสสาเดินนำเข้าไปในตึกบ้านทันทีที่ตั้งสติได้ เมาเสสสำคัญๆ มักจะอยู่ในห้องนอนเสมอ คิดได้ตั้งนั้นจึงถือวิสาสะเดินเข้าไปค้นข้าวของในนั้น แต่ปรากฏว่ากิริวิชญ์ทำลายหลักฐานได้ดีใช้ได้ ขนาดขยะในถึงยังเอาไปทิ้ง

จนเกลี้ยง!

แต่แล้วก็เหมือนโชคชะต้ายิ่งเข้าข้างเธออยู่บ้าง เมื่อกานต์พิชชาเข้ามาช่วยอีกแรง จนสุดท้ายก็ค้นลึนชักที่หัวเตียงแล้วเจอโทรศัพท์มือถือของเขา นอนหนึ่งสนิทอยู่ใต้นั้น เจ้าตัวคงปิดเครื่องทิ้งไว้ เพราะไม่น่าจะได้ใช้ระหว่างที่หนีหายไปแบบนี้

หญิงสาวสองคนทิ้งตัวนั่งลงบนเตียงก่อนจะเปิดโทรศัพท์ด้วยใจระทึก และแล้วหัวใจที่ห่อเหี่ยวของเธอก็เต้นแรงขึ้นอีกครั้ง เมื่อเห็นว่าเธอไม่ได้ตั้งรหัสผ่านในโทรศัพท์ และลืมนลบบข้อมูลการโทร. ออก เบอร์ล่าสุดที่เธอโทร. หานั้นคือเมื่อเช้ามีดและเขาก็คุยเป็นเวลากว่าสามชั่วโมง สุริวัสสารีบวิ่งไปหาปากกากับกระดาษแถวนั้นมาจดทันที

“รุจน์รวิน กานต์รุ้งจักใหม่ ทำไมที่ไม่เคยได้ยินวิชญ์พูดถึงคนนี้เลย” สุริวัสสามัวแต่จดเบอร์และชื่อเจ้าของเบอร์ เธอจึงไม่ทันสังเกตเห็นใบหน้าของกานต์พิชชาที่เฉือนลง ก่อนจะปรับกลับมาเป็นสีหน้าปกติอย่างรวดเร็ว

“เออ ไม่ค่ะ ไม่รุ้งจัก น่า...น่าจะเป็นเพื่อนเก่าที่วิชญ์มั่งคะ” เธอตอบตะกุกตะกัก เริ่มเดาออกว่าสาเหตุอีกอย่างที่ทำให้กวิชญ์หนีไปคืออะไร เธอว่าแล้ว พี่ชายของเธอไม่น่าเตลิดไปแบบนี้เพียงแค่วันพ่อแม่กดดัน

“พี่ว่าคนนั้นแหละที่จะช่วยเราได้”

“ช่วยได้ แต่จะช่วยเหลือเปล่านั้นอีกเรื่องหนึ่ง” กานต์พิชชาบ่นเบาๆ กับตัวเอง ความหวังที่จะเจอกวิชญ์รีบวิ่งลงทันทีที่เธอเห็นชื่อของคนคนนี้

“เมื่อก็กานต์พูดว่าจะไรนะ”

“ปละ...เปล่า พี่สาวรีบกลับบ้านนอนเถอะ นึกก็ตึกแล้ว เหนื่อยมาทั้งวัน เดียวกานต์ไปส่งที่รถ”

สุริวัสสาเดินออกไปหน้าบ้าน นึกแล้วก็อยากจะทำออกมา เธอกับกานต์พิชชาเขม่นกันมาตลอด แต่พอมีสถานการณ์คับขันเกิดขึ้น จากศัตรูกลายเป็นต้องร่วมมือกันเสียอย่างนั้น

สุริวัสสากลับบ้านมาพาลงนึกถึงชื่อใหม่ที่เธอเพิ่งรุ้งจัก แต่นึกยังไงก็

นี่ก็ไม่ออก หญิงสาวแน่ใจว่ากิริวิชัยไม่เคยเล่าถึงเพื่อนคนนี้ให้ฟังแน่ๆ เมื่อ กดรีโมตเปิดประตูบ้าน เธอก็ต้องประหลาดใจเมื่อเห็นไฟในบ้านเปิดอยู่ ทันใดนั้นหัวใจที่กำลังห่อเหี่ยวก็เต้นระทึกขึ้น แอบคิดเข้าข้างตัวเองว่า กิริวิชัยจะเปลี่ยนใจ ตัดสินใจกลับมาแก้ปัญหากับเธอ แต่เมื่อร่างบาง ก้าวเข้ามาในบ้าน หัวใจที่ฟองโตก็เหี่ยวเฉาลงอีกรอบ เมื่อคนที่นั่งรออยู่นั้น กลับเป็นติณห์ เพื่อนสนิทที่มาหาเธอถึงบ้านทั้งที่สวมชุดนอน

นางสังหรณ์ร้ายเริ่มโหมกระหน่ำเข้ามาอีกครั้ง

“แหม! เจอเพื่อนแล้วหน้าหุบเลยนะยะ” ติณห์ได้ที่ประชิดเสียงเนือย เมื่อเห็นผู้มาใหม่หน้าสลดลงทันทีที่เห็นว่าตนนั่งอยู่

“แหงสิแก ว่าที่สามีหายไปทั้งคน” สุริวัสสาพูดตอกกลับ นึกขำใน โชคชะตาตัวเองด้วยความหดหู่

“แกว่ะอะไรนะ” ติณห์กระโดดขึ้นไปนั่งยองๆ บนโซฟาด้วยความ ตกใจข่าวใหม่ที่เพิ่งได้รับ

“เออ วิชัยหายตัวไป ปล่อยให้ฉันแกล้งข่าวกับว่าที่แม่สามี ตลกไหมล่ะ บางอย่างฉันก็เพิ่งรู้พร้อมนักข่าวเนี่ยแหละ นางจัดการให้หมด”

“ฉันก็ว่าแล้วเชื่อว่ามันต้องมีอะไร โอ๊ย! นึกถึงหน้าคุณหญิง กนกรักอะไรนั่นแล้วหงุดหงิด แย่งแกพูดอย่างกับตัวเองจะแต่งเองแบบ นั้นแหละ”

“เรื่องนั้นไว้ทีหลัง ฉันว่าฉันพอจะมีทางจัดการอยู่ แกพูดเรื่องของ แกมา” ร่างบางทิ้งตัวลงบนโซฟาข้างๆ ปลดชิปด้านหลังชุดออกนิดหน่อย เพื่อจะได้หายใจสะดวกขึ้น

“แกพร้อมฟังจริงๆ เหรอ” หลังจากทีรู้ว่าเพื่อนกำลังเผชิญหน้ากับ อะไร ติณห์ก็อยากจะกลืนเรื่องที่ตนกำลังจะเล่าลงไปให้หมด

“ฉันรู้ว่าถ้าแกมาสภาพนี้ มันต้องเป็นเรื่องคอขาดบาดตายแน่นอน ปกติแค่ออกไปหน้าปากซอยนี่แทบจะใส่ชุดราตรี” หลังจากพูดจบ เธอก็ กลอกตาด้วยความเหนื่อยใจ ภาวนาขอให้เรื่องที่ติณห์กำลังจะพูดนั้น

ไม่เกี่ยวข้องกับตน แค่นี้ชีวิตของเธอก็อุ่นวยพอบอกอยู่แล้ว

“โอเค แก่ตั้งสติดีๆ นะ”

“พร้อม”

“คุณภาคิน”

ได้ยินเพียงเท่านั้นสุริวัสสาาก็หลับตาแน่น ขอให้เรื่องที่เขาสั่งทรงใจ
นั้นเป็นเพียงฝันร้าย

“คือฉันเพิ่งสับสนว่าคุณภาคินแต่งงานมีลูกมีเมียอยู่แล้ว! ตอนนั้นช่วย
กว่าเดิมคือต้นประมาท เผลอไม่ทำตามแผนแก”

“ขอรับรอง อย่านี่ให้...”

“เมียเขาเลยจับได้ ชูจะฟ้องหย่า แล้วเรื่องมันกำลังจะสาวมาถึงเรา!”